

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

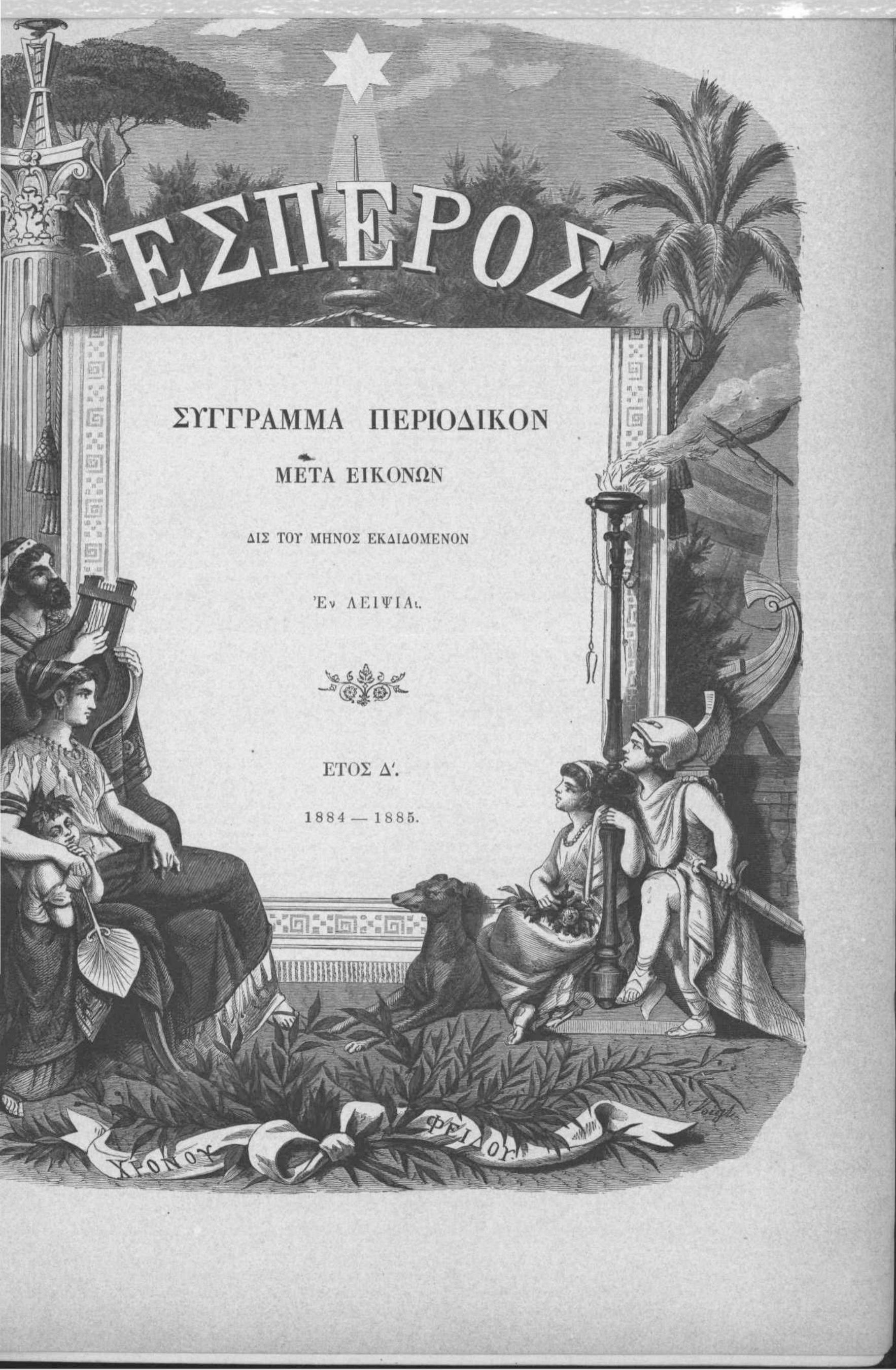
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ.

ΕΤΟΣ Δ΄.

1884 — 1885.

Ἄρ. 73.

Σελ.

Κυπριακαὶ Ἀρχαιότητες. — Ἡμερολόγιον τοῦ εἰς ἄνω Αἴγυπτον ταξιδίου κατὰ τὸ ἔτος 1868 (συνέχεια). — Γεώργιος Ζαρίφης. — Θρήνος ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Λουκίας Σ. Καραθεοδωρῆ. — Πικρὰ ἢ ἀλήθεια. Διήγημα. — Ἡ Αὐγὴ. — Ποίησις· Α'. Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου τοῦ Σαρδαναπάλου. Β'. Ἀπὸ Λειψίας εἰς Βαγδάτιον. — Ὁ καπετὰν Γιάννης. Διήγημα (συνέχεια). — Ὁ μέγας δοῦξ Κωνσταντῖνος τῆς Ῥωσσίας καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. — Ἡ ἐν Μαγχεστρία ἑορτὴ. — Ἡ βασιλικὴ ἑορτὴ ἐν Ἰασίῳ. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδιώτιον 1— 16

Ἄρ. 74.

Ἡ μονὴ Κίκου ἐν Κύπρῳ. — Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν περιηγήσεων τοῦ Πυθαγόρα. — Τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. — Λάμπρος Φωτιάδης. — Ἡ Πομπηία ἀναζήτῃσα. — Πικρὰ ἢ ἀλήθεια. Διήγημα (τέλος). — Ἡμερολόγιον τοῦ εἰς ἄνω Αἴγυπτον ταξιδίου κατὰ τὸ ἔτος 1868 (συνέχεια). — Ἡ ἀλγία τῶν σκόμβρων. — Ὁ Καμβύσης ἐν Αἰγύπτῳ. — Ὁ καπετὰν Γιάννης. Διήγημα (συνέχεια). — Κυπριακαὶ ἀρχαιότητες. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 17— 32

Ἄρ. 75.

Τὸ στενὸν τῶν Θερμοπολῶν. — Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν περιηγήσεων τοῦ Πυθαγόρα (συνέχεια). — Τινὰ περὶ λουτρῶν. — Ἡ Κορδηλία. — Κυπριακαὶ ἀρχαιότητες (τέλος). — Τὸ θόρυον Ἀκρωτήριον. — Ὁ Ξέρξης κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην. — Ὁ καπετὰν Γιάννης. Διήγημα (τέλος). — Ἐπιγράμμα εἰς Γ. Ζαρίφην. — Τῷ φιλέλληνι Γλάδστον ἐπὶ τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ ἑορτῇ. Ποίησις. — Τὸ ἐν Βραίλα Ἑλλ. Ἐκπαιδευτήριον. — Σοφία Κοβαλέβσκη. — Περὶ λύσεως. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 33— 48

Ἄρ. 76.

Ἡ Οἴτη. — Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν περιηγήσεων τοῦ Πυθαγόρα (τέλος). — Ἡ παγὶς τῶν ἀμερικανικῶν χροκοδείλων ἐν Φλωρίδι. — Τὸ βασανιστήριον τοῦ Λέθτος ἐν Ἰσπανίᾳ. (Caldaria.) — Ὁ ζωγράφος Ρίχτερ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. — Τὸ Μοναχὸ ὡς ἐπικίνδυνον Ἐλδorado. — Ποίησις. Ἀναμνήσεις. — Ὁ ποιητὴς Τέννυσον. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 49— 64

Ἄρ. 77.

Τὸ Κορακολιθάρι. — Σχέσεις τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους πρὸς τὰς Δακωρομουνικὰς ἰδίᾳ φυλάς. Ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ Σ. Κρητικοῦ. — Ὁ Εἰρηναῖος Θεΐριος καὶ ἡ γενεθλίος αὐτοῦ ἑορτὴ ἐν Μονάχῳ. — Ὁ Ναύαρχος Μιαούλης. — Ποίησις· Εἰς Ἀποῦσαν. Τῇ ἡρωίδι νήσῳ Ἰθάρα. — Περὶ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ εὐρεθείσης Ἑλλην. ἐπιγραφῆς. — Ὁ σιδηρόδρομος μεταξὺ Παρισίων καὶ Κωνσταντινουπόλεως. — Ὁ Πενθεὺς καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν Μαινάδων. — Τὸ Μοναχὸ ὡς ἐπικίνδυνον Ἐλδorado (τέλος). — Δανεισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Διήγημα. — Ὁ διάδοχος τοῦ Ὀλλανδικοῦ θρόνου. — Βιβλιογραφικά. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 65— 80

Ἄρ. 78.

Ἡ Κέρκυρα. — Σχέσεις τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους πρὸς τὰς Δακωρομουνικὰς ἰδίᾳ φυλάς. Ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ Σ. Κρητικοῦ (τέλος). — Ἡ διάδοχος τοῦ Ὀλλανδικοῦ θρόνου. — Δανεισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Διήγημα (συνέχεια). — Ποίησις· Εἰς τὴν Λουίζα μου. — Μπέσα. — Φεῦ! πάλλει. — Μνημεῖον Ἀθανασίου Ζάππα. — Ἡ Κορδόβα. — Ἡ ἑορτὴ τοῦ Συνδέσμου τῶν Γερμανῶν σκοπευτῶν. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 81— 96

Ἄρ. 79.

Ἀρχαία πόλις τῆς Μεσοῆνης. — Περὶ τῆς νοημοσύνης τῆς γυναικός, κ. τ. λ. — Ἡ Θεοδώρα, ὑπὸ Κλέωνος Ραγκαβῆ. — Κινεζικὸν τεῖσπολεῖον ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ. — Ἡ σύζυγος τοῦ ναύτου. — Δανεισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Διήγημα (συνέχεια). — Εἰς τοὺς ναύτας τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη. — Οἱ δύο ἀμερικανοὶ νάννοι. — Ἡ ἰσάτις ἢ κυανθὴ ἀλώπηξ. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδιώτιον 97—112

Ἄρ. 80.

Ἀρίων ὁ Μεθυμναῖος. — Περὶ τῆς νοημοσύνης τῆς γυναικός, κ. τ. λ. (συνέχεια). — Ἡ Ἰουλίᾳ Ῥεκαμιέ. — Αἱ θριαμβευτικαὶ πόλεις τῶν Ῥωμαίων. — Ὁ ἐν Παρισίῳ τάφος Ναπολέοντος τοῦ Α'. — Ἡ Κορώνη. — Ἡ κιθαρίστρια. — Δανεισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Διήγημα (συνέχεια). — Ὁ πύργος τοῦ Λονδίνου. — Ἐκδρομὴ εἰς τὸ ὄρος Brocken. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 113—128

Ἄρ. 81.

Ὁ κοιλὰς τοῦ Ἀλφειοῦ. — Περὶ τῆς νοημοσύνης τῆς γυναικός, κ. τ. λ. (συνέχεια). — Ὁ πύργος τοῦ Λονδίνου (τέλος). — Ἡ ἐν Πέστη ἑλληνικὴ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησία. — Ποίησις. Τὸ μικρὸν περιστερᾶκι. — Ἐκδρομὴ εἰς τὸ ὄρος Brocken (τέλος). — Ἡ σύζυγος τοῦ ληστοῦ. — Δανεισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Διήγημα (συνέχεια). — Τὸ νέον Ἀερόστατον. — Ἡ ἐν Varzin συνέντευξις. — Βιβλιογραφικά. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Μουσικὸν διαγώνισμα. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδιώτιον 129—144

Ἄρ. 82.

Σελ.

Οἱ Ἕλληνες ναῦται. — Ἡ ἐν Πέστη ἑλληνικὴ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησία (συνέχεια). — Περὶ τῆς νοημοσύνης τῆς γυναικός, κ. τ. λ. (τέλος). — Ὁ ποιητὴς Ἐμμανουὴλ ΓΕΙΒΕΛ ὡς φιλέλλην. — Τὸ ἀκρωτήριον τῆς Λευκάδος. — Ἡ ἐν Ὁδησσῷ ἕκτη ἀρχαιολογικὴ Σύνοδος. — Τὸ ἐθνικὸν μνημεῖον τῆς Ἰταλίας. — Ἡ θήρα τῆς φώκης. — Δανεισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Διήγημα (τέλος). — Τὰ μεταλλικὰ ὕδατα τοῦ Karlsbad. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 145—160

Ἄρ. 83.

Τὸ χωρίον Βουδουνίστα. — Ἡ ἐν Πέστη ἑλληνικὴ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησία (τέλος). — Τὰ μεταλλικὰ ὕδατα τοῦ Karlsbad (συνέχεια). — Πέτρος Βράϊλας Ἀρμένης. — Ποίησις· Ἐφυγες. — Τὸ ῥιπίδι τῆς. — Οἱ ἐκ τοῦ οἴκου Μαυροκορδάτων ἡγεμονεύσαντες ἐν Μολδοβλαχίᾳ ἐξ Ἡγεμόνες. — Ὁ ναὸς τοῦ Διὸς ἐν Νεμέᾳ. — Πολλαπλασιασμὸς τῶν συγγραμμάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις. — Ἐν τῇ στήλῃ τῶν εἰδοποιήσεων. Διήγημα. — Ἐκ τῆς χώρας τῆς σισύρας. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 161—176

Ἄρ. 84.

Ἐρείπια Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὴν Ἡλίδα. — Ἐκ τῶν τοῦ Schiller. Τὸ ἄσμα τοῦ Κώδωνος. — Αἱ Τράπεζαι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. — Ὁ Λουδοβίκος Pasteur. — Τὸ βασιλικὸν μέγαρον τοῦ Christiansborg ἐν Κοπενάγη. — Οἱ ἐκ τοῦ οἴκου Μαυροκορδάτων ἡγεμονεύσαντες ἐν Μολδοβλαχίᾳ ἐξ Ἡγεμόνες (τέλος). — Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἰωάννου Μάκαρτ ἐν Βιέννῃ. — Ἡ Μήδεια. — Τὰ μεταλλικὰ ὕδατα τοῦ Karlsbad (τέλος). — Ὁ Κομήτης ἢ Ἐπεισόδιον νεανίου. Διήγημα. — Φρ. Γ. Βέλκερος. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 177—192

Ἄρ. 85.

Τὰ εἰρεπία τῆς Δαυλίδος ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Χαιρωνείας. — Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος (Church Congress). — Ὁ καθεδρικός ναὸς ἐν Lincoln τῆς Ἀγγλίας. — Ἀρχαιολογικὸν παράδοξον. — Ποίησις. — Φυσιολογικὰ περίεργα. Οἱ πηδηταί. — Γραμικαὶ Τοποθεσίαι — Τὰ Σφακία ἐν Κρήτῃ καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν. — Ὁ Κομήτης ἢ Ἐπεισόδιον νεανίου. Διήγημα (τέλος). — Νέα τυπωτικὴ μηχανή. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδιώτιον 193—208

Ἄρ. 86.

Ἡ ἑλληνικὴ ἀτμομητολία Κίσα. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν. — Παρατηρήσεις τινὲς πρὸς θεραπείαν τῆς χολέρας. — Φυσιολογικὰ περίεργα. Οἱ πηδηταί (τέλος). — Ὅτιο-πωλεῖον ἐν Κίνα. — Ἐλεγεῖον. — Περιοδεία εἰς ἄνω Αἴγυπτον. — Ὁ Ἰῶθ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. — Ποίησις. — Τὸ οἶκμα τῶν Ἐστιάδων (Vestales). — Ἑλληνες χωροφύλακες. — Ἡ πριγκήπισσα. Διήγημα. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδιώτιον 209—224

Ἄρ. 87.

Ἡ νῆσος Κόθηρα. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν (συνέχεια). — Ν. Ι. Γνιεδιτς. — Ὁ ὀρνιθόρυγος. — Ἡ ναυμαχία τῆς Χίου. Ἱστορικὴ μελέτη. — Ποίησις. — Ἡ ἡγεμονίς Σοφία Παλαιολόγου μεταβαίνουσα εἰς Ῥωσίαν. — Ἡ πριγκήπισσα. Διήγημα (συνέχεια). — Τὸ πυροβολικὸν ἐν Καναδᾷ, ἐν καιρῷ γαιμῶνος. — Περιοδεία εἰς ἄνω Αἴγυπτον (συνέχεια). — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 225—240

Ἄρ. 88.

Τὰ εἰρεπία τῆς Ὀλυμπίας. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν (συνέχεια). — Ἡ νῆσος Κόθηρα (τέλος). — Πρόσδος ἐν Ἀμερικῇ. — Ἡ ναυμαχία τῆς Χίου. Ἱστορικὴ μελέτη (τέλος). — Τὸ ὄρος Χέλμος. — Ἡ πόλις Σεβίλλη καὶ τὸ Ἀλκαζάρ. — Ποίησις. — Ἡ πριγκήπισσα. Διήγημα (συνέχεια). — Περιοδεία εἰς ἄνω Αἴγυπτον (συνέχεια). — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 241—256

Ἄρ. 89.

Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν (συνέχεια). — Ἱστορία ἐνὸς βιβλίου. — Ἡ Στυμφαλία λίμνη. — Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι μιᾶς αὐτοκρατορίας. — Ποίησις· Ὑστάτον ἄσμα. — Ἐνὶ ἄστρῳ. Τὸ κῶμα. — Λουτρά καὶ ἱαματικαὶ πηγαὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. — Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἐλένης. — Ἡ πριγκήπισσα. Διήγημα (συνέχεια). — Γνώμαι συγγραφέων. — Οἱ φάροι καὶ φανοὶ τῶν ἀρχαίων. — Οἱ ἰχθύς τῶν θαθῶν ὑδάτων. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 257—272

Ἄρ. 90.

Τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν (συνέχεια). — Ὁ Θεόδωρος Βίλρωθ. — Περιοδεία εἰς ἄνω Αἴγυπτον (τέλος). — Ποίησις· Τῇ αἰοιδίμῳ μνήμῃ τῆς

Ἀρ. 91.

Τὰ στενά τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν (συνέχεια). — Τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον (συνέχεια). — Ἡ πόλις Βάρνη ἐν τῷ Εὐξεινῷ Πόντῳ. — Ἡ πριγκίπισσα Διήγημα (τέλος). — Ποίησις Βασιλικῆ Α. — Τῆ φίλη Λευκαδία. — Ἡ νυμφικὴ ἐσθῆς. — Ἐν Ἀβουσσίνᾳ. — Ὁ ζωγράφος Βενζηρόρ. — Ἡ ἐν Δρεπάνῳ ναυμαχία. — Ὁ πλίτης Μεξικανὸς ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Μοντεζούμα. — Μνημόσυνον Π. Βράϊλα Ἀρμένη ἐν Κερκύρα. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδώτιον 289—304

Ἀρ. 92.

Ἡ πόλις Ἀμάσεια ἐπὶ τοῦ Ἰρῖδος ποταμοῦ. — Περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀρχῆς αὐτῶν (τέλος). — Τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον (τέλος). — Ὁ ζωγράφος Βενζηρόρ (τέλος). — Τὸ ὄρος Χιμβοράσον ἐν Ἀμερικῇ. — Ὁ Ἑλληνικὸς Ναὸς ἐν Βραΐλα. — Ποίησις Κ. Σ. . . Β. . . — Περὶ τοῦ κόσμου τῶν ἐξαλειφόμενων ζώων. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδώτιον 305—320

Ἀρ. 93.

Ἡ νῆσος Χίος. — Ὁ Ὑλισμός. — Τὰ πτηνὰ τῶν μεγάλων πόλεων. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου ἐν Ἀθήναις. — Ἐκ τῶν τοῦ Λέρμοντωφ. — Φυσιολογικὰ περιέργα. — Ὁ

Ἀρ. 94.

Ἡ νῆσος Χίος (συνέχεια). — Τὸ ἐν Βουκοβίνα ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Ἐπίγραμμα. — Τὸ Ἀρσάκειον Παρθαναγωγεῖον ἐν Ἀθήναις. — Ἡ Ἀκρόπολις τῆς Περγάμου ἐν τῇ τελειότητι αὐτῆς. — Διήγησις προμήτορος. Διήγημα (τέλος). — Περὶ τοῦ κόσμου τῶν ἐξαλειφόμενων ζώων. — Περὶ Καμπανίτου. — Ἡ Μυγαλῆ. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 337—352

Ἀρ. 95.

Ἡ νῆσος Χίος (συνέχεια). — Ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι βιβλιοθηκῶν. — Συγκριτικὴ περὶ ῥινὸς μελέτη (τέλος). — Περὶ τοῦ κόσμου τῶν ἐξαλειφόμενων ζώων (συνέχεια). — Ποίησις Ὁ στεναγμός. — Ἡ ὄρφανή. — Ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἀλσηίδος. — Ἡ φρικώδης νύξ. Διήγημα. — Περιήγησις Παρισίνης Κυρίας ἀνὰ τὴν Κασμίρην τῶν Ἰνδιῶν. — Λυδία Πάσκωφ. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδώτιον 353—368

Ἀρ. 96.

Ἡ νῆσος Χίος (συνέχεια). — Περὶ τοῦ κόσμου τῶν ἐξαλειφόμενων ζώων (συνέχεια). — Ἡ Λάρναξ ἐν Κύπρῳ. — Περιήγησις Παρισίνης Κυρίας ἀνὰ τὴν Κασμίρην τῶν Ἰνδιῶν (συνέχεια). — Ποίησις Βακχικόν. — Λήθη. — Τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος. — Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Φάουστ. — Ἡ φρικώδης νύξ. Διήγημα (συνέχεια). — Ἡ ἐργασία τῶν σφηκῶν. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδώτιον 369—384

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩΙ Δ΄ ΤΟΜΩΙ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Ἀρ. 73.

Κυπριακαὶ Ἀρχαιότητες. — Γεώργιος Ζαρίφης. — Ἡ Ἀδγῆ (τοιχογραφία Γουίδου Ῥένη). — Τὸ ἔαρ. Ἡ πρώτη λεία. — Ὁ μέγας δούξ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ πριγκίπισσα Ἐλισάβετ τοῦ Σάξ-Ἀλτεμβούργου.

Ἀρ. 74.

Ἡ μονὴ τοῦ Κίκου. — Λάμπρος Φωτιάδης. — Ἐορταὶ ἐν Πουμπιά. — Ἡ ἀλυσία τῶν σκόμβρων ἐν Ἀμερικῇ. — Ὁ Καμβύσης ἐν Αἰγύπτῳ. — Κυπριακαὶ ἀρχαιότητες. — Ἐκτακτον παράρτημα Ὁ Νικηταρὰς.

Ἀρ. 75.

Αἱ Θερμοπόλαι. — Ἡ Κορδελία. — Τὸ βόρειον Ἀκρωτήριον. — Ὁ Σέρξης κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην. — Σοφία Κοβαλέδσκη. — Δῶρον τῷ Γλάδστωνι.

Ἀρ. 76.

Ἡ Οἶτη. — Ἡ παγὶς τῶν κροκοδείλων ἐν Φλωρίδι. — Ὁ ζωγράφος Γ. Ῥίχτερ καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. — Τὸ Μόντε Κάρλο καὶ τὸ Μονακό. — Ὁ ποιητὴς Τέννυσον ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ.

Ἀρ. 77.

Τὸ Κορακολιθάρι. — Ὁ Εἰρηναῖος Θεΐσιος. — Ὁ Ναύαρχος Μισούλης. — Ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία (εἰκόνες δύο). — Ὁ Πενθεὺς καταδικωμένος ὑπὸ τῶν Μαινάδων. — Ὁ πρίγκηψ διάδοχος τῆς Ὁλλανδίας Ἀλέξανδρος.

Ἀρ. 78.

Ἡ Κέρκυρα. — Ἡ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας καὶ ἡ διάδοχος τοῦ θρόνου. — Ἡ ἐορτὴ τοῦ Συνδέσμου τῶν Γερμανῶν σκοπευτῶν. Τὸ σκοπευτήριον. Τὸ σύμπλεγμα τῆς Γερμανίας. Ἡ οἰκία τῶν θραβείων. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀθανασίου Ζάππα ἐν Λαμπόθφ τῆς Ἡπείρου. — Τὸ μέγα τζαμίον ἐν Κορδόβῃ.

Ἀρ. 79.

Ἡ μεγάλη πόλις τῆς Μεσσηνίας. — Ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ἐκρηβόλος ἐν Κυρήνη. — Ἡ Ἰωαννίνα ἱκετεύουσα τὴν Ἀφροδίτην ἐν τῷ Παραδείσῳ τοῦ Ἡραίου. — Κινεζικὸν τεισπολεῖον ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ. — Ἡ σύζυγος τοῦ ναύτου. — Οἱ ἀμερικανοὶ νάννοι. — Ἡ Ἰσατίας. (Κυανῆ ἀλώπηξ).

Ἀρ. 80.

Ἡ Κορώνη. — Ἡ Ἰουλία Ῥεκαμιέ. — Ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Τίτου. — Ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Κωνσταντίνου. — Ἡ κιθαρίστρια. — Κλίμαξ, ὅφ' ἦν εὐρέθησαν τὰ ὀστά τῶν ἡγεμονοπαίδων Ἐδουάρδου καὶ Ῥιχάρδου. — Ἡ πόλις τοῦ αἵματηροῦ Πύργου. — Θεΐσις, ἐν ἣ ἴστατο τὸ ἱκρίωμα τῆς Ἀννης Βολένης. — Ἡ πόλις τῶν Προδοτῶν. — Ὁ Πύργος τοῦ Λονδίνου. (Ἐξωτερικὴ ἀποψις.)

Ἀρ. 81.

Ἡ κοιλὰς τοῦ Ἀλφειοῦ. — Ἡ ἐν Πέστη Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. — Ἡ σύζυγος τοῦ ληστοῦ. — Ἡ κοιλὰς τῆς Ἰλσης. — Τὸ ξενοδοχεῖον “Ἡ λευκὴ ἔλαφος” ἐν Τρεζεβούργῳ. — Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ὄρους Brocken. — Τὸ νέον ἀερόστατον. — Ἡ ἐν Varzin συνέντευξις.

Ἀρ. 82.

Ἑλληνες ναῦται. — Ἐμμανουήλ Geibel. — Τὸ ἀκρωτήριον τῆς Λευκάδος. — Ἡ θήρα τῆς φώκης. — Τὸ ἐθνικὸν μνημεῖον τῆς Ἰταλίας. — Θέα ἐν Karlsbad.

Ἀρ. 83.

Τὸ χωρίον Βουδουνίτσα. — Πέτρος Βράϊλας Ἀρμένης. — Ὁ ἐν Νεμέα ναὸς τοῦ Διὸς. — Ἀντιγραφὴ χειρογράφων παρὰ Ῥωμαίοις. — Φόβος καὶ τρόμος. — Ἐν τῇ χῶρᾳ τῆς σισύρας. — Ἐκτακτον παράρτημα Κ. Κανάρης.

Ἀρ. 84.

Ἐρεΐπια θυζαντινῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὴν Ἡλιδα. — Λουδοβίκος Pasteur. — Τὸ ἐν Κοπενάγη μέγαρον τοῦ Christiansborg. — Τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Μάχαρτ ἐν Βιέννῃ. — Ἡ Μήδεα. — Ἡ προσδοκία.

Ἀρ. 85.

Τὰ ἐρεΐπια τῆς ἀρχαίας Δαυλίδος. — Ὁ καθεδρικός ναὸς ἐν Λιγκόλνῃ τῆς Ἀγγλίας. — Ἀγγεῖον ἀρχαῖον ἐκ Κυθήρων. — Οἱ Πηδηταί. — Γραφικαὶ Τοποθεσίαι, εἰκόνες τέσσαρες. — Παλαιαὶ ἀναμνήσεις. — Σφακιώτης.

Ἀρ. 86.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀτμομητολία Κίσα. — Ὁπιοπωλεῖον ἐν Κίνα. — Ὁ ναὸς τοῦ Ἐδφοῦ. — Ἡ θραχώδης ὄχθη τοῦ Νείλου. — Ὁ Ἰὼβ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. — Ἑλληνες χωροφύλακες ἐν περιπολίᾳ. — Λάθος Ἡμερολογίου.

Ἀρ. 87.

Ἡ νῆσος Κύθηρα. — Ν. Ι. Γινέδιτς. — Ὁ ὀρνιθόρυγος. — Ἡ ἡγεμονὶς Σοφία Παλαιολόγου μεταβαίνουσα εἰς Ῥωσσίαν. — Τὸ πυροβολικὸν ἐν Καναδᾷ ἐν καιρῷ χειμῶνος. — Ὁ πρῶτος καταρράκτης τοῦ Νείλου. — Καφενεῖον παρὰ τὸ Ἀσσουάν.

Ἀρ. 88.

Τὰ ἐρεΐπια τῆς Ὀλυμπίας. — Ὀνειροπολήσεις. — Ἡλεκτρικὴ Λαμπαδηφορία ἐν Νέα Ὑόρκῃ. — Τὸ ὄρος Χέλμος. — Ἡ Σεβίλλη καὶ οἱ κήποι τοῦ Ἀλκαζάρ. — Παρὰ τὴν πόλιν Μένσαν.

Ἀρ. 89.

Χρυσὴ θροχῆ. — Ἐνδυμασία χωρική τῆς Λάλα. — Ἡ Στομφαλία λίμνη. — Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ἐλένης. — Οἱ φάροι καὶ φανοὶ τῶν ἀρχαίων (εἰκόνες δύο). — Ἐκτακτον παράρτημα Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Ἀρ. 90.

Τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον. — Θεόδωρος Βίλρωθ, καθηγητὴς τῆς Χειρουργίας ἐν Βιέννῃ. — Τὸ χωρίον Σιούτ ἐν τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ. — Γέφυρα ἐπὶ τοῦ Σάβα ποταμοῦ. — Ὁ πύργος τῶν κρανίων. — Ὁ Ῥούθεν ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του. — Ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός.

Ἀρ. 91.

Τὰ στενά τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. — Ἡ πόλις Βάρνη. — Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τῆς Ἀβουσσίνης. — Ὑδροφόροι ἐν Ἀβουσσίνᾳ. — Τὸ φρούριον Ἀδί-Τεκλάρ ἐν Ἀβουσσίνᾳ. — Ἡ οἰκία τοῦ Ῥάξ-Ἀλλοῦλα ἐν Ἀβουσσίνᾳ. — Ὁ πλίτης Μεξικανός. — Ἡ ἐν Δρεπάνῳ ναυμαχία. — Ῥωμαϊκὴ πεντήρης.

Ἀρ. 92.

Ἡ Ἀμάσεια. — Δύσκολος θέσις (εἰκὼν Γόζη). — Οἱ καταρράκται τῆς Τοτορίλλας ἐπὶ τοῦ ὄρους Χιμβοράσου. — Ὁ Ἑλληνικὸς Ναὸς ἐν Βραΐλα. — Ὁ λῶξ καὶ ἡ ἀλκή. — Ἰνδοὶ Τελέμβιοι. — Τὸ ὄρος Χιμβοράσον ἐν Ἀμερικῇ.

Ἀρ. 93.

Ἡ πόλις Χίος. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου ἐν Ἀθήναις. — Θήρα Κόνδορος ἐν Ἀμερικῇ. — Ὁ Φοινικὸν τῆς Ἐλγης ἐν Ἰσπανίᾳ. — Χωρικὴ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῶν Καλαθρότων. — Τὸ ὑπόγειον Βερολῖνον. — Ἐκτακτον παράρτημα Ἰωάννης Κωλέττης.

Ἀρ. 94.

Ἡ νῆσος Χίος (Ἡ Τουρλωτῆ). — Τὸ Ἀρσάκειον Παρθαναγωγεῖον ἐν Ἀθήναις. — Ἡ Ἀκρόπολις τῆς Περγάμου. — Περὶ Καμπανίτου. — Ἡ Μυγαλῆ.

Ἀρ. 95.

Ἡ μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. — Εὐγενὴς τῆς Κασμύρης. — Ἡ νῆσος Χίος (τὸ Βροντάδον). — Ἡ κεμάς. — Ὁ κάστωρ. — Ἡ νέα μήτηρ. (Εἰκὼν Κ. Κεῖζελ). — Ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἀλσηίδος. (Εἰκὼν Α. Ῥεϊγερ). — Νέος Ἰνδὸς ἐκ Κασμύρης. — Ἰνδικὸς ναὸς ἐπὶ τοῦ Τακτί-Σολιμάν. — Λυδία Πάσκωφ.

Ἀρ. 96.

Ἡ νῆσος Χίος (ἡ Νέα Μονή). — Ἡ φώκη. — Ἡ Λάρναξ ἐν Κύπρῳ. — Ὁ μαγαραγιὰς μετὰ τῶν ἀλιτικῶν του. — Ὁ Ναπολέων καὶ ὁ Goethe ἐν Ἐρφορτῇ. — Τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ πόλις Σριναγάρ. — Αἱ σφηκες.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ.

ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡ. 73.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῇ 113 Μαΐου 1884.

X. H. HEUF, Leipzig.

Κυπριακαὶ Ἀρχαιοτάτες. — Ἡμερολόγιον τοῦ εἰς ἄνω Αἴγυπτον ταξιδίου κατά τὸ ἔτος 1868 (συνέχεια). — Γεώργιος Ζαφίρης. — Φοῖβος ἐπὶ τοῖς τάφοις τῶν Λουκίων Σ. Καραθεοδωρῶ. — Πιστὸς ἢ ἀλάστον. Διήγησις. — Ἡ Αἴγυξ. — Πόσις. — Α. Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ βασιτοῦ τοῦ Σαραπατάου. Β'. Ἀπὸ Λαφίας εἰς Βαγδάτιον. — Οὐ καπετὴν Γιάργης. Διήγησις (συνέχεια). — Ὁ μέγας δούξ Κωνσταντῖνος τῆς Γεωσίας καὶ ἡ

Διήγησις καὶ λήσις. — Γραμματολογικαὶ Εἰκόνες. — Κιπριακαὶ Ἀρχαιοτάτες. — Γεώργιος Ζαφίρης. — Ἡ Αἴγυξ (τοιχογραφία Γουλιέλμου Ρένου). — Τὸ ἔαρ. Ἡ πῶσις λίαν. — Ὁ μέγας δούξ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ πραγμασία Ἐλισάβετ τοῦ Σάξ-Αλτεμβούργου.

ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ.

Υπό ΜΑΧ ΟΗΝΕΦΑΛΣΧ-ΡΙΧΤΕΡ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 4.)

Β'.

ΑΔΩΝΙΣ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΖΕΥΣ, ΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑ.

Εἰς διαφόρους θέσεις τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ μονογραφίας "Κύπρος" τονίζει ὁ ENGEL τὸν διγνηκὴ πολιτικὸν καταμελισμὸν τῆς νήσου, ἐξαιρουμένης μόνον τῆς βραχέως λαμπρῆς ἐποχῆς Εὐαγόρα τοῦ Α'. — Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοῦτο ἐξαιρεῖ τὴν θρησκευτικὴν αὐτῆς ἐνότητά. Πάφος εἶνε ἡ θρησκευτικὴ πρωτεύουσα ὅλης τῆς χώρας. Ἐξαιρουμένης διὰ μετὰ τὴν ἐποχὴν μάλλον καθαρὰ διατελεσάσας λατρείας, ὡς τὴν περιγραφείσαν λατρείαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἐλέπομεν εἰς πολλοὺς ἄλλους ἐκφανῆ τὴν ἐπενέργειαν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς πρώτης θεοῦ τῆς χώρας. Ὅσον βέβαιον δὲ εἶνε, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἐν Κύπρῳ καταλαμβάνει τὴν θέσιν ταύτην, ὅσον βέβαιον εἶνε, ὅτι αὐτὴ ἵστατο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κυπριακοῦ τῶν θεῶν συστήματος, ἄλλο τόσον εἶνε βέβαιον, ὅτι ἐν τῇ νήσῳ ὑπῆρχε πολλαπλοῦν ἑλληνικὸν σύστημα τῶν θεῶν, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ἄλλων θεοτήτων μὴ ἑλληνικῶν ἢ ἀρχαϊκῶς μὴ ἑλληνικῶν. Μέγα πλῆθος εἰδώλων τῆς Ἀφροδίτης ἀνεσκάφησαν ἐν τῇ νήσῳ, ἂν καὶ σπανίως ὠραίων. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἀσπράτης ἐπὶ μακρὸν διετηρετο ἐκεῖ σημαντικῆ. Νασὶ τῆς Κουροτρόφου Ἀφροδίτης εἶνε συγγνώμη ἐν Κύπρῳ. Ἀνεσκαφὰ τοιαύτην τινὰ θέσιν ἐν Χύτρῳ (παρὰ τῇ σημερινῇ Κυθρέῃ) καὶ ἀπέδειξε τὴν ὑπαρξὴν ἐτέρας παρὰ τὸ Δαλί (τῇ ἀρχαίᾳ Ἰδαλίᾳ). Εἰς ὅλα τὰ ἱερὰ ταῦτα εἰδῶλα ἀμέσως φαίνεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ φοινικικὴ ἐπιτροπὴ. Πιστὸς τῷ θεματί μου ἀναζητῶ ἐνταῦθα τὰ μάλλον γνήσια ἑλληνικὰ στοιχεῖα, ἐπίσης δὲ προστίθημι εἰς τὰ ἤδη ἔγνωσμένα ἢ διορατικῶς ἢ ἀνακαλύψαντα ἢ ἀνεξερεύνητα ὄντων. Ἐν ἄλλῃ δὲ πραγματικῇ θὰ ἐκθέσω τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου.

Ἐν τῶν μάλλον ἐνδιαφερόντων φαινομένων ἐν τῇ λατρείᾳ τῶν ἀρχαίων Κυπρίων, ὅπου κατὰ τὴν τὴν κατά τὰς δι' ὅλης τῆς Κύπρου γενομένη ἀνασκαφὰς εἰς πλῆθος εἰδώλων ἀνευρέθη, εἰς οὐδέποτε ὀρθῶς ἄχρι τοῦδε ἐρμηνευθεὶς τύπος εἰδώλου εἶνε ὁ καθήμενος ἢ ὀκλάζων (σπανίως καὶ ἐκτάθην κείμενος Σχ. Ἀρ. 17) Ἀδωνίς. Ἡ λατρεία τοῦ Ἀδωνίδος ἐν Κύπρῳ περιετικῶς περιγράφεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων συγγραφέων καὶ ὑπὸ τοῦ ENGEL.

Μετὰ τὴν Ἀφροδίτην ἔρχεται ὁ Ἀπόλλων ὡς ἡ μάλλον λατρευομένη θεοτῆς ἐν Κύπρῳ. Ὁ Ἀδωνίς μεσάζει μεταξὺ ἀμφοτέρων. Ἐν τινι κυπριακῇ ναφ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπανευρίσκει ἡ Ἀφροδίτη τὸν ἀπαλοτά της Ἀδωνίς, ἐκ τοῦ μύθου δὲ τοῦτου ὁ ἔχθρος Ἀπόλλων μεταπλάσσεται εἰς θερμὸν φίλον. Ὁ Ἀδωνίς καθίσταται ἀχώριστος φίλος, ἱεραὺς ἢ ἱερὸς παῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπως παρίσταται πάντοτε συνῶδες, θεράπων καὶ ἐρωμένος τῆς Ἀφροδίτης. Ἐν τῇ στενῇ συγγενείᾳ τοῦ Ἀδωνίδος πρὸς τὸν Κινύραν, ἐν τῇ μεταλλαγῇ καὶ ἀντικαταστάσει ἀμφοτέρων διαβλέπει τις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Κινύρας ἀνίκει τῷ Κυπρίῳ Ἀπόλλωνι, ὅπως μεγάλην

ἐπιτροπὴν εἶχε τὸ ἱερατικὸν γένος τῶν Κινυράδων εἰς τὰ ἱερὰ τοῦ Κυπρίου Ἀπόλλωνος. Καὶ περὶ τοῦτου λαμπρῶς διαφωτίζουσι ἡμᾶς πολυάριθμα ἀρχαῖα κυπριακὰ εὐρήματα. Ἄς περιγράψωμεν ἐν πρώτοις τὸν καθήμενον ἢ ὀκλάζοντα Ἀδωνίον (ὁ CESNOLA λέγει ἐν ἀντέρῳ παρὰ τὴν Ὑλην 25 τοιαῦτα ἀγαλμάτια τοῦ Ἀδωνίδος καὶ τινὰ ἐπὶ ὑποβάθρων μετὰ ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ κυπριακῶν συλλαβικῶν χαρακτήρων γεγραμμένον). Ὁ Ἀδωνίς παρίσταται συγγνώμῃ ἐνδοδευμένος καὶ σπανιώτερον γυμνός.

Πόσον ποικίλη ἐν ταῖς λεπτομερείαις δύναται νὰ ᾖ ἡ ἐν συνόλῳ ὁμοία θέσις τοῦ ὀκλάζοντος ἢ καθήμενου Ἀδωνίδος, ἐλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν ταῖς εἰκόσιν. Ἡ κεφαλὴ εἶνε ὅπως γυμνῆ, ἢ ὀκλάζουσα, ἢ φέρει πῖλον. Πάντοτε σχεδὸν κρατοῦσι τὶ αἱ χεῖρες. Συνήθως ἐλέπει τις πτηνὸν καὶ συγγνώμῃ περιστέραν (Ἰδὲ Σχ. 18), ἀλλὰ καὶ καρπὸν ἢ θήκην θυμαμάματος. Οὐχὶ σπανίως πάλιν παρατηροῦμεν αὐτὸν κρατοῦντα θάλανον κινωφόρου δένδρου, εἴτε κέδρου, εἴτε ἐλάτης, πίτυος κλπ. Ἀπὰ δὲ εὐρέθη κρατὸν ἐν τῇ χειρὶ μεγάλην σφραγίδα. Ἰδιαίτοντες μεγάλης σημασίας ἔχει τὸ τρίμηρον παιδὸς ὡς νεκροῦ ἐκτάθην κείμενου, ἐν ᾧ πολλὰ τῶν ὀκλάζουσῶν μορφῶν φαίνονται μόνον ὡς τραυματισμένοι. Ὁ νεκρὸς κείμενος οὗτος Ἀδωνίς ἐνθυμίζει ἡμῖν τὸ πένθος, ὅπου προηγήθη τῆς χαρμῶσόνου ἐορτῆς. Κατ' ἔτος παρίστατο ὁ θάνατος τοῦ Ἀδωνίδος εἰκονικῶς διὰ τῆς ὡς νεκροῦ ἐν φερέτρῳ καταθέσεως τοῦ εἰδώλου τοῦ Ἀδωνίδος. Τὰ πλείστα τῶν ἡμετέρων ἀγαλματίων τοῦ Ἀδωνίδος φέρουσι περὶ τὸν τράχηλον ἄλλοισιν μετὰ εἰδῶν τινὸς περιπάτου. Εἰς τὸ εἶδῶλον ἐλέπομεν ἐναγῶς, ὅτι τὸ περιπάτου εἶνε (ἀρ. 19) οὐσιαστικῆ καὶ ποιητικῶς κεφαλῆς.) Αὐτὴ ὅτε μὲν ὁμοιάζει κεφαλῇ γοργόνος, ἄλλοτε δὲ τῇ γραιίας. Ἡ ἐν εἰδεί περιπάτου αὐτῆς κεφαλὴ ἐνθυμίζει ἡμῖν ἡ τὸν Ἄρην, ἢ τὸν Κυδοιμὸν, τὸν δαίμονα τῶν αἰματηρῶν ἀγώνων, ἢ τὴν Ἐρίδα. Ἐν τῷ εἰδώλῳ ἀρ. 19 ἐκ τοῦ ἐν Χύτρῳ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης σχηματίζονται τὰ μέλη τοῦ περιπάτου διὰ πρὸς ἀλλήλους προσαρμολογούμενων σφραγιστῶν ὀκατωλῶν, καὶ τοῦτο ἐτέρα τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ἐν τῷ ναφ ὑπηρεσίας τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἱερᾶς σφραγίδος. ἐν ἄλλῳ μὴ ἀποτυπωθέντι εἰδώλῳ κρατεῖ μάλιστα ὁ Ἀδωνίς μεγάλην τινὰ ἱερὰν σφραγίδα εἰς τὴν χεῖρα. Ἀπασα αὐτὰ αἱ ὀκλάζουσαι ἢ κοιτούμεναι, ἢ καθήμεναι μορφὰι παρίστανοσι μετριαστικῶς ἢ παιδᾶς καὶ οὐδέποτε ἐνήλικας. — Ἡ τέχνη, μεθ' ἧς εἶνε ἐξεργασμένα εἶνε σχεδὸν πάντοτε ἀρχαϊκῆ, καὶ σπανίως ἑλληνικῆ. Ἐπικρατοῦσι πρὸ πάντων φοινικικὰ καὶ φρυγικὰ στοιχεῖα, ἅτινα τοιοῦτοτρόπως χρησιμεύουσιν ὡς ἄλλη ἐγγύτης περὶ τῆς ἀσιατικῆς καταγωγῆς τῆς λατρείας τοῦ Ἀδωνίδος. Ὅτι δὲ καὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς ἐν τοῖς εἰδώλοις τοῦ Ἀδωνίδος ὑπὸ τῶν ἑλλήνων καὶ οὐκ αὐτῶν τῶν ῥωμαίων διετηρήθη, ἀποδεικνύουσιν αἱ εἰκόνας.

Τὰ πλείστα τῶν ἀγαλματίων τούτων τοῦ Ἀδωνίδος καὶ ὅλα τὰ παλαιότερα εἶνε πλουσίως ἐρυθρῶν χρώματι βαθῶς θεοβαμμένα.

*) Πιθανῶς δὲ, καθὼς ὁ L. STERN νομίζει, νὰ ᾖ ἡ κεφαλὴ τοῦ αἰγυπτίου θεοῦ Βῆς (Bes), ἀφ' οὗ ἡ λατρεία τοῦ Ἀδωνίδος καὶ ἐν Αἴγυπτῳ ἤρμασεν, ἂν καὶ ἐραυτέρων.

Ὅμιλοῦντες περὶ Ἀττίας ἐγνωρίσαμεν ἕνα ὀρισμένον τύπον ξυλίων εἰδώλων. Ἐνταῦθα εὐρίσκωμεν ξυλίον εἶδῶλον τοῦ Ἀδωνίδος. Τοῦτο διακρίνεται εὐκρινῶς ἀπὸ τοῦ Ἀττίας. Ἀπαντα ταῦτα ἀνεσκάφησαν ὑπ' ἐμοῦ ἐν τινι ἱερᾷ θέσει τῆς Ἀφροδίτης Κουροτρόφου ἐν Χύτρῳ. Καὶ ἡ περίεργος αὐτῆ μορφή διέφυγε μέχρι τοῦδε καὶ τοὺς ἀνασκαπτοὺς καὶ τοὺς ἐρευνητάς. Ὅτι ὁ ἐξυδερκὴς ENGEL μετὰ προφητικῶν πνεύματος ὡς ὑπόθεσις ἐξέφερε (Κύπρος, Τόμ. I. σελ. 558 καὶ 559), ἐπαληθεύεται σήμερον ὑπὸ τῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων. Ὅμιλεῖ περὶ τοῦ δένδρου τοῦ Ἀδωνίδος, ὅπου ἀποκοπὴν ἐξετίθετο ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀφροδίτης, περαιτέρω λέγει, ὅτι ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Ἀδωνίδος ἡ κέδρος ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἢν καὶ ἡ πίτυς ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Ἀττίας. Οἱ ἀρχαῖοι εἶδον συγγνώμῃ μετὰ λεπτοῦ αἰσθήματος τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν παρασταθῶσμένων ἀντικειμένων. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Ἐρωτῶ τὸν θεοκλίτων, ἂν τὰ ξυλίνα εἰδῶλα τοῦ Ἀττίας (καὶ μάλιστα μελανῶς ἢ ἐρυθρῶς θεοβαμμένα) δὲν παρίστανοσι τὴν κατηρῆ καὶ θαυρόκλωνος πίτυν, ἢ ἡ κέδρος δὲν εἰκονίζετο ἐν τοῖς μάλλον κομποῖς καὶ λεπτοῖς εἰδώλοις τοῦ Ἀδωνίδος; — Βεβαίως.

Ὁ Ἀδωνίς εἶνε υἱὸς τοῦ Κινύρα, ὁ δὲ Κινύρας κατὰ τὸν ἕνα μῦθον υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ λέξις Ἀδωνίς εἶνε φοινικικῆς καταγωγῆς καὶ παράγεται ἐκ τοῦ Ἀδων, τοῦ φοινικικοῦ θεοῦ Βάβαλ. Ἄλλ' ὁ Ἀδωνίς ὀνομάζεται ἰδίᾳ ἐν Κύπρῳ καὶ Κύρις, Κίρις ἢ Κίρις, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀξίωμα εἰς τὸ τὸσον ὀμοίως ἔχον ὄνομα Κινύρας. Τὸ Κύρις ἢ Κίρις ἠδύνατο λίαν εὐκόλως νὰ σχηματισθῆ ἐκ τοῦ Κινύρας διὰ περικλοπῆς καὶ συναίρεσως. Ἐν τέσσαρσιν ἐπιγραφαῖς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀδωνίδος ἐν Βόνι εὐρον τὸ ἄρι τοῦδε ἄγνωστον ἑλληνικὸν ὄνομα Κάρυς-ως. Τρις ἀπαντᾷ ἐν ἀναθηματικαῖς ἐπιγραφαῖς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἐπὶ τῶν θάβρων μεγάλων ἀγαλματίων. Καὶ ὅτε μὲν μανθάνομεν διὰ ἕνα υἱὸν τοῦ Κάρυος, ὅτε δὲ ἀναφέρεται ἐν αὐταῖς Κάρυς ὁ υἱὸς Ὀνησαγόρα τινὸς, ἄλλοτε πάλιν εὐρίσκωμεν τὸ ὄνομα Κάρυς ἐγγεγραμμένον ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ἀγάλματος μικρὸν μείζονος ἢ τὸ φυσικὸν μέγεθος. (Ἰδὲ Σ. 20). Ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀπόλλωνος παρίσταται πρὸ ἡμῶν ἱερατικὸν γένος τοῦ Κάρυος. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα ὑπομιμνήσκει ἡμῖν συγγνώμης καὶ τὴν μικρασιατὴν χώραν Καρίαν, τὴν Μίλητον καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς, τὰς Βραχίδιας, ἐνθα πρώτον ὁ Ἀπόλλων καὶ εἶτα ὁ Ζεὺς ἐτιμᾶτο. Αὐτὸ δὲν ἀποκλείει τὴν σημασίαν τοῦ Κινύρα. Οἱ ἰσάμενοι ἱερεῖς, μικροὶ καὶ παγεῖς (ἀρ. 20.) τέχνης ἀρχαϊκῆς, μάλλον ἀσσυριακῆς ἢ μάλλον αἰγυπτιακῆς, μάλλον ἢ ὅπως διόλου καθαρὰς ἑλληνικῆς ἢ ἑλληνορωμαϊκῆς, ὅτε μὲν μετὰ περιστέρᾶς, ἄλλοτε δὲ μετὰ θυματηρίου ἀρ. 23 (ἢ μετὰ περιστέρᾶς καὶ θυματηρίου) καὶ ἄλλοτε μετὰ περιρραντηρίου, παρίστανοσι τοὺς Κάρυας, καταγομένους ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ γένους τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Οἱ νεώτατοι ἱερεῖς εἶνε ἐν τούτοις πάντοτε ὀμῆλικες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων παιδῶν, οἵτινες εὐρέθησαν καθήμενοι ἐν τοῖς ναοῖς τοῦ Ἀδωνίδος, πολλοὶ ὅμως αὐτῶν πολλὴ προσῶδοι καὶ ἐνίοτε γενεοφόροι. Συγγνώμης καθίσταται δύσκολον νὰ διακρίνη τις τὰ εἰδῶλα τῶν ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπ' αὐτῶν τῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι καὶ τοὺς ἱερεῖς ὡς τὸν θεόν, ἢ ὑπερέβουον, ἐνεδύον καὶ παρίσταν.

Οἱ ἰσάμενοι οὗτοι, πτηνὰ ἢ θυμαίμα εἰς

περιρραντηρίου ἐν τῇ τελευταίᾳ τῆς κάκιστος κινούμενοι ἢ ἰσάμενοι ἱερεῖς εἶνε οἱ πατέρες τῶν ἱερώων παιδῶν, ἐν ἱερατικῶν γένος, καθὼς καὶ ὁ Κινύρας εἶνε πατὴρ τοῦ Ἀδωνίδος. Καὶ ὁ Κινύρας καὶ ὁ Ἀδωνίς μάλιστα παρίσταται ἐνταῦθα ὡς θεράποντες τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ ναὸς ἐκείνος ἢ μάλλον ἐκείνοιο οἱ ναοὶ παρὰ τὴν Ἀθιέναν ἐξ ὧν ὁ LOUIS P. di CESNOLA, ἐπλασε τὸν μέγαν τὸν ψευδῶνα τῆς Ψευδοαφροδίτης τῶν Γολγοῶν ἦσαν ναοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ ἐξυδερκὴς R. NEUBAUER (Πρόβλ. τὴν Πραγμασίαν του Der angebliche Aphroditetempel zu Golgoi, in d. Commentationes in honorem THEOD. MUMMSEN. Pag. 673—693) εἶχε πάντοτε μέγιστον δίκαιον παραδεχόμενος παρὰ τὴν Ἀθιέναν τὴν ἐπίσημον τοῦ Ἀπόλλωνος. Καθὼς παρ' ἡμῖν ἐν Βόνι ἅπασαι αἱ ἐπιγραφὰι καὶ ἐκεῖ ἀναφέρονται εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ CESNOLA ὡς εὐρήματα ἐν Γολγοῖς δημοσιευθεῖσαι ἐπιγραφὰι πρὸς τὴν θεάν (ἦτοι τῇ θεᾷ Ἀφροδίτῃ) λίαν πιθανῶς ἢ μάλλον θεοβαῖος οὐδέποτε εὐρέθησαν ἐκεῖ. Πρέπει νὰ εἰπωμεν τοῦτο, διότι ἔχομεν σήμερον πλείστας ἀποδείξεις τοῦ ἀναξιοπίστου τοῦ CESNOLA καὶ τῶν ἐξαπίτηδες γενομένων ὑπ' αὐτοῦ ἀπατῶν καὶ ἀγυρταῶν. Εἶνε πλείον ἀποδεχόμεναι τὴν περιεργίαν τοῦ CESNOLA Ἀφροδίτῃ (Πίν. XXXV, Σχ. I. in L. STERN, bearb. von L. P. di CESNOLA) καὶ ἡ Ἀφροδίτη κατὰ τοῦ Ἐρωτος (αὐτῆ Πίν. XVII) ὡς αἰσχρὰ ἀκατονόησις κατὰ τὴν σκανδαλωδὴν διήγησιν FEUER-ARDENT-CESNOLA ἐν Νεῖ Ἰόρκῳ. Ἐξαιρέσωμεν τὰ ὅσα ταῦτα ψευδῆ εἰδῶλα, τότε ἐν ἅπασιν τοῖς ἄλλοις εὐρήμασι τοῦ CESNOLA οὐδ' ἔχουσιν εὐρίσκωμεν εἰδώλου τῆς Ἀφροδίτης, ἀπ' ἐναντίου δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ἱερέων του πλείστα, ἕνα θάσαν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἀναγλύφῳ παριστάμενον, τὸν Ἡρακλῆ καὶ τοὺς ἐταίρους του, εἶτα τὸν Γηρούνην, καθὼς κατόπι καὶ τὴν Ἄρτεμιον καὶ τὰς Μούσας. Οὕτω μορφοῦται ἐκεῖνο, τὸ ὅπου μετὰ τὸν CESNOLA προκάλεσεν ἄλυτον περιπλοκὴν ἑτερογενῶν ἰδεῶν μεταξὺ τῶν σοφῶν, ὡς ἐνιαία εἰκὼν πλουσίας, ὠραίας καὶ ἐνιαίας κατὰ τὰ μέρη καὶ τὸ ὅλον λατρείας, ἐν ᾗ ὁ Ἀπόλλων εἶνε τὸ κέντρον, ἂν καὶ πάντοτε ὑποτελής διατελῶν τῇ ἡγεμονευσούσῃ Ἀφροδίτῃ.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΙΣ ΑΝΩ ΑΙΓΥΠΤΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΕΞ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΣΟΥΔΑΝ ΚΤΑΦΕΡΠΑΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1868.

Υπό Σ. Κρητικοῦ.

(Συνέχεια.)

Εἶνε ὅμως εὐγενέστερος καὶ εὐειδέστερος τοῦ πρέσβους τοῦ Δαρφούρ, τῆς Αὐτ. Ἐξοχότητος. Μόλις συνήλθον ἀπὸ τῶν στυμμάτων μου ταύτην ἐκπλήξην καὶ ἐφάνησα Σπύρα! Εὐπὴν! Τέλος πάντων ἠγέρθημεν. Ἰδοὺ ὁ στολισκός μας περιφορῶς καὶ ψυχρὸς σχηματίζει πῶς καὶ πῶς ἀφρόντα κύματα. Αἱ ὄχθαι παρίστανοσι γοητευτικώτατην τὴν θέαν. Καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν παρατηρῆσι τῆς χωρίας καὶ δεινροφύειας ἐκτεταμένως φοινικῶν καὶ ἄλλων δένδρων. τὰ

Σπύρῃ δὲ γυμνῶν καὶ ἡμιγυμνῶν φελλάχων διακρίνονται ἐργαζόμενα ἐν αὐτοῖς. Αἱ δὲ φελλάχιδες ἀντλοῦν παρὰ τὴν ὄχθην ὕδωρ, ἄλλὰ δὲ λούονται, ὡς ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ κατέβαινε καὶ ἐλούετο ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Νείλου. Ἄξιοπαρητήρητον δὲ εἶσι οἱ περιστερῶνες τῶν χωρίων εἶνε ὠραῖοι οἴκοι καὶ ὕψηλοι, ἐν οἷς διατιπῶνται τὰ πελοφόρα ταῦτα ὄντα, ἐν ᾗ τῶν φελλάχων εἶνε ἄθλιοι οἴκοι, χαμηλοὶ καὶ ἀκάθαρτοι. Αἱ περισσότερα ἅμα ἰδοῦν ὅτι αἱ οἰκίαι τῶν εἶνε ἀκάθαρτοι καὶ δὲν λευκανθοῦν διὰ τῆς ἀσβέστου, τὰς ἐγκαταλείπουσιν φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα εἶνε λογικώτερα καὶ πλείον φιλόκαλα τῶν φελλάχων. Περὶ τὴν μεσημέριον τὸ ἀτμόπλοιον προσήγγισεν εἰς Τάνταρα κατὰ τὴν δυτικὴν πορείαν τοῦ Νείλου, ὅπου ἀπεβιβάσθημεν μετὰ τοῦ Σπύρα κατὰ διαταγὴν τοῦ Πασᾶ, ὁδῶντος ἡμῖν καὶ ὅσα πελοφόρα φύλακας, ὧν ὁ εἰς Ἀλθανός, ὁ ἕτερος Κρής, ἀμφοτέρω ὀθωνοί, ὅπως μᾶς ὀδηγήσασιν εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς παλαιᾶς καὶ κατηρειπωμένης ἡδὴ πόλεως Τάνταρα.

Ἡ ὄχθη, ὅπου ἀπεβιβάσθημεν, ἂν καὶ γήινος, ἦτον ἀπότομος καὶ ὕψηλῃ, ἐπ' αὐτῆς ὑπῆρχε πλίνθινος πενιχρὰ καὶ μικρὰ οἰκία καὶ μία μικρὰ καλὴ ἡμικρημινομένη. Εὐρόμεν τινὰς Ἀραβὰς ἐργαζομένους. Οἱ φύλακες ἐξήτησαν ὄνου, ἀλλὰ δὲ εὐρον, προυχωρήσαμεν ὀλίγον καὶ εὐρομεν βερίζοντας κριθὴν ἄραβας, γυναικᾶς καὶ ἄνδρας ἡμιγυμνούς, παιδιὰ δὲ ὀλόγωμα. Ἐκεῖ εὐρομεν ὄνου, ἀλλ' ἄνευ ἐπιστάματος. Τότε οἱ φύλακες ἡμῶν ἤρπασαν ῥάχην τινὰ ἀπὸ τινὰ καλύβην καὶ τὰ θέσαν ἐπὶ τῶν ὄνων. Ἰπεύσαμεν διεβαινομεν ἐν τῷ μέσῳ πεδιάδος ἐσπαρμένης σίτου, οὐ οἱ στάχεις ἦσαν ἡδὴ μαστοί. Παρατήρησα δὲ πανταχοῦ τῆς ἀνω Αἴγυπτου ὅτι τὸ στέλεχος τῶν σπαρτῶν δὲν γίνεται ὕψηλόν, ὡς ἄλλαχοῦ, πλὴν οἱ στάχεις εἶνε γενικῶς μεγάλοι. Ἄν καὶ ἦτον ὠραία μία τοιαύτη ἐκδρομῆ, τὸ νὰ διέρχηται τις ἐκ τοῦ μέσου ἐσπαρμένης ἐκτεταμένης πεδιάδος, πλὴν ὅμως ὁ ὄνος μου δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ὄχθη μου εὐχαρίστησιν, ἐπειδὴ τὸ ἐπίσπασμα ἦτο ἄθλιον καὶ τὸ ζῶον ὀκνῶν εἰς ἄκρον ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ καταθῶ καὶ νὰ ὀδεύσω παρ' ἄρκτου διάστημα, διότι τὸ μέρος ἀπέχει πλείον τῆς ἡμισίας ὥρας ἐκ τῆς παραλίας. Ὁ φίλος καὶ συναθλητῆς μου Σπύρας εὐρε κατὰλληλον τὴν περίστασιν εἰς τὴν ἔκτακτον ταύτην ἵππασιν νὰ ἐξακίση ὄχθην τοῦ ἐν εὐθῶν καὶ ἀστεῖαν συμπεριφορᾶν, ὥστε νὰ γελῶμεν καθ' ὄχθη τὴν ὀδοιπορίαν μέχρι πόνου τῶν ἑτέρων, ἕνεκα ἄλλως τε τῶν ὠραίων καὶ ἀκυπόδων φορῶν, τὰς ὁποίας εἶχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἱπεύσομεν.

Ἀνεβήμεν λόφον τινὰ καὶ ἀμέσως παρουσιάσθη ἔμπροσθέν μας ὕψηλῃ καὶ παμμεγέθῃ θύρα, ἧς εἰσόντες μόνον αἱ πλευραὶ καὶ τὸ ἀνώφλιον, πλήρης ἀναγλύφων, δι' ἧς ἠδύσημεν εἰς πελώριον τινα ναὸν αἰγυπτιακόν, τὸν ναὸν τῆς Αἰγυπτίας Ἀφροδίτης (Ἀθάρ). Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ἐκπλήξην, τὴν ὁποίαν μετ' ἐπροσένησε τὸ λαμπρὸν καὶ κολοσσαῖον τοῦτο οἰκοδόμημα, ὅπου στηρίζεται ἐπὶ 30 κίονων μαρμαρίνων στρογγύλων, οὐχὶ ὅμως μονολίθων, ὧν ἡ περίμετρος εἶνε 8 πήχων. πρὸς τὰ ἄνω δὲ πολὺ μεγαλειότερα καὶ τετράγωνος οὐσα ἡ περίμετρος σχηματίζει κιονόκρανον πελοφόρου μεγέθους, ἔχον τὴν κεφαλὴν εἰδώλου εἰς πᾶσαν πλευρᾶν τῆς τετραγωνικῆς κεφαλῆς του.

Ἀφ' οὗ δὲ διήλθονμεν δύο διαμοίρασμα, ὧν ἡ στέγη στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω βήθων κίωνων, ἐμβήκαμεν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ ναοῦ, ἔχον διάφορα διαμοίρασμα καὶ ὀμοίωτα καὶ ἀπὸ διόδου μυστηριώδη, οὕτως εἰπεῖν, ἀνε-

ζωμένης ἐκ πελοφόρων λίθων, ὧν τινες ἔχουν 32 σπαθῶν μήκος, 16 πλάτος καὶ 4 πάχος. Ἀπὸ τοιούτους λοιπὸν λίθους συνίσταται ἡ στέγη τοῦ πελοφόρου καὶ λαμπροῦ τούτου οἰκοδομήματος. Δὲν δύναται νὰ τὸ χωρήσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου πῶς ἠδυνήθησαν ν' ἀναβιβάσων εἰς τόσον ὕψος τοιούτους λίθους καὶ νὰ τοὺς τοποθετήσουν καὶ προσαρμόσουν τόσον θαυμασίως. Ἐπὶ τῆς στέγῃ δὲ ὑπάρχει ὡς παρεκκλήριον τετράγωνον οἰκοδόμημα ἐκ μαρμαρῶν ἄνευ σταγμάτων, ὅπου φαίνεται ἐχρησισμένους ὡς θωμὸς καὶ ὅπου ἐθυσίαζον. Ὅλα τὰ ὀμοίωτα, τὰ ὅποια ἦσαν κατοικίαι τῶν ἱερέων καθὼς καὶ ὅλα τὰ τεῖχη ἐνθὸν καὶ ἔξω τοῦ Ναοῦ εἶνε πλήρη ἀναγλύφων, παριστανόντων τὰς διαφόρους θεότητας, καθὼς καὶ τοὺς κατὰ καιρὸν βασιλεῖς μετὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν. Ἐν τινι δὲ ὑπογίφῳ τοῦ ναοῦ εὐρίσκαται ὀμοίωτα, εἰς τὰ τεῖχη τοῦ ὁποίου σῶζονται αἱ ζωγραφαὶ ζωηρόταται ὀλοκλήρου βασιλικῆς οἰκογενεῖας μετ' ἐπιχρῶσμάτων καὶ ὅπου ἦτο θεοβαῖος τὰ σώματα τῶν βασιλικῶν καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενεῖας του, ἅτινα σήμερον ἐκλείπουσιν. Τίς εἶδε δὲ ποῖος τὰ ἀφῆρσεν. Εἶνε δὲ ἄξιον ἀπορίας πῶς διατηροῦνται τὰ χρώματα ἐπὶ τοσούτου αἰῶνα!

Ὅλον τὸ οἰκοδόμη

ἐφόδιον ἢ ψυχῆ του ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Πλάστου. Αὐτὴ εἶναι καὶ ὁ μεγαλύτερος τίτλος, ὃν ὁ Ζαρίφης ἔσχε παρὰ τοῖς συμπολίταις καὶ ὁμογενεῖν αὐτοῦ· αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ τιμαλφεστέρη κληρονομία, ἣν ἀποθανὼν ἀφίει εἰς τὰ τέκνα του. Δικαίως ἐπέβησεν ἐπὶ τῆ θανάτῳ αὐτοῦ τόσος κόσμος! δικαιοσύνη τῆ ἀπενεμήθησαν ἔκτακτοι τιμαὶ κατὰ τὴν κληρονομία του, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων ἦτο μέγας. Τοιοῦτου ἀνδρὸς ὁ θάνατος εἶναι ἐθνικὴ συμφορά.

Πολλοὶ καὶ ἐν λόγῳ περὶ καὶ διὰ στίχων ἐξύμνησαν τὰς μεγάλας ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος ἀνδρὸς. Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐλάδομεν πολλὰ ἐκ διαφόρων μερῶν ποιήματα, δι' ὧν ἐκδηλοῦται πόσον συνεκινήθη ἅπας ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπὶ τῆ θανάτῳ αὐτοῦ. Ὅτι, ὡς πρὸ πάντων συνεκίνησαν ἡμᾶς εἶναι, ὅτι περὶ τοῦ θανάτου τοῦ διαπρεποῦς ὁμογενοῦς ἔγραψαν καὶ Ἑθροπαικῶν ἐφημερίδας ἐξυμνοῦσαι τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ· ἰδίως δὲ πολλὴ ἐκφραστικὴ εἶναι τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ φιλέλληρος Προέδρου τῆς Γαλιτίας ἐν Ἀδριανουπόλει, κ. Γουστάθου Λαφών, ὅπερ δημοσιεύθη κατὰ πρῶτον ἐν τῇ "Κόσμος" τῆς Κωνσταντινουπόλεως μεταφέρομεν καὶ ἡμεῖς, ὡς γεγραμμένον μετὰ πολλοῦ τοῦ αἰσθηματος.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΖΑΡΙΦΗΝ.

ΠΟΤΕ μου εἰς τὸ σπῆτι σου δὲν ἴπτησα ποδάρη, Ποτέ μου δὲν μὸς ἔτυχε νὰ σοῦ ζήτησω χάρι, Ποτέ μου δὲν εὐτύχησα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν σου, Ὅστε εἰς λεύκωμα νὰ δῶ τὴν σεβαστὴν μορφήν σου.

Πρὸς σὲ λοιπὸν ὀλοταλῶς εἶμ' ἄγνωστος καὶ ξένος, Ἀνήκω σ' ἄλλο θρήσκευμα, ἀνήκω σ' ἄλλο γένος, Ἀλλὰ εἰς τὴν καρδίαν μου ξένος εὖ δὲν εἶσαι, Σοῦ εἶχα μέσα τὸν θωμὸν γιὰ νὰ δοξολογήσαι.

Ὅσας φορὰς ἐμάθαινα τ' ἄπειρα ψυχικὰ σου, Ἐνα κερὶ σοῦ ἀναθα ἀμέσως ἔς τὸνομά σου, Καὶ πάλιν ὅταν ἄκουα θαρετὰ πῶς ἀσθενούσας, Καὶ τὴν ὕγειαν σοῦ νὰ βρῆς ἐδῶ κ' ἔχει γυρνούσας,

Ἐζήτουν ἀπὸ τὸν Θεὸ, ὡς ἰδικὴν μου χάρι, Νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν σκληρὸ τὸν γάρον νὰ σὲ πάρῃ, "Τὰ κρίματά σου ἄβυσσος, Θεέ!" καλὰ τὸ λένε, Ποιὸς τώρα θὰ παρηγορῇ τόσους πτωχοὺς ποῦ κλαῖνε;

Ποιὸς θὰ τοὺς δίδῃ στρώματα, κάρθουνα τὸν χειμῶνα; Καὶ τὰ μικρὰ τὰ ὄφρα, χωρὶς προστάτη μόνα, Σὰν θάχουν μόνον σκέπασμα τὴν ἐντροπήν στὸν ὦμο, Πῶς θὰ τολμήσουν τοῦ σχολείου νὰ πάρουν τὸν δρόμο;

Ὅταν δὲν θάχουν φομὴ γυμνά καὶ λερωμένα, Ποιὰ πόρτα θὰ κτυπήσουν με χέρια παγωμένα; Καὶ πόσας πόσας ὄφρα θὰ καὶ πόσας φτωχοποῦδες

Τώρα θὰ καταντήσουν χειρότερ' ἀπὸ δούλαις!

Ζαρίφη, δὲν ἀπέθανε τὸ μέγα ὄνομά σου· Μονάχα εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπῆρες τὴν καρδίαν σου, Γιατὶ δὲν εἶχε πουθενά τόπο ἐδῶ νὰ μείνῃ. Σὺ ζῆς, πλὴν φεῖ! ἀπέθανεν ἡ Ἑλενημοσύνη.

ΘΡΗΝΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ Σ. ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ.

Ὡ γλυκεῖα καὶ φιλότατη μορφή θεία τῆς μητρὸς μου, Καθ' ἡμέραν, κάθε νύκτα, πανταχοῦ σ' ἔχω ἐμπρός μου,

Σὲ νομίζω εἰς τὴν γῆν!

Εἰς τοὺς δύο ζωῆς πλήρεις καὶ ὠραίους ὀφθαλμούς σου

Ἀπαντῶ ὅσα γενναῖα ἔντειλε πάντοτε ὁ νοῦς σου Εἰς ἀέναντον παγγῆν.

Ἰδοῦ φέρεις γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ φαιδρῶν μετώπου Τῆς καρδίας σου τὸν τύπον καὶ τὸ ἔπιον τοῦ τρόπου,

Τὸ σεμνὸν καὶ αὐστηρὸν,

Ὅπερ εἴλικε τῶν πάντων τὴν στοργὴν καὶ τὴν φιλίαν!

Εὐτυχεῖς καθίστας τόσους, μ' ἐν σου νεῦμα, λέξιν μίαν,

Μὲ ἐν ἐλέμῳ ἰλαρῶν.

Ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων, ἐνδιαίτημα χαριτών, Καὶ ἐν τῇ σιγῇ σου ἐλέπω πνεῦμα ἔκτακτον, ἐκπληγτον,

Ὡς ἡλίου τις ἀκτίς.

Ὡ! τὸ στόμα σου δὲν εἶπε ποτὲ ψεῦδη ἢ κακίας, Τῆς ὀρθῆς κρίσεως ἦτο καὶ τῆς ὀλης ἀληθείας Ἡ ἀλάνθαστος σφραγίς!

Ὡ, τίς πένης, ἢ τίς πάσχων, εἴτε νέος, εἴτε γέρον, Πρόθυμον δὲν Σὲ ἀπῆντα; δὲν Σὲ ἄφινε δὲ φέρων Βάλαμον εἰς τὰς πληγὰς;

Ἡ τίς πάλιν διατρέφων ἔρωτα πρὸς τὴν παιδείαν Χεῖρα ἀρωγῶν δὲν εὗρεν εἰς Σὲ πάλιν τὴν ἰδίαν Πρὸς τὰς θείας τὰς πηγὰς;

Ὅλη νοῦς καὶ ὀλη χάρις, ὀλη πνεῦμα καὶ καρδία, Διὰ σου καὶ ἐν τῇ οἴκῳ τὸ πᾶν ἦνθει, ἐμεῖς δὲ, Εὐεργετικὴ οἰκία!

Καὶ ἐν ὄρα τοῦ κινδύνου σοφὸς ἦτο κυβερνήτης, Διασώζουσα τὸ σκάφος, ὡς πανίσχυρος μαγνήτης Ἀποσθόεις τὰ κακά.

Ὅτω πάντοτε Σὲ θέλω νὰ Σὲ συναντῶ ἐμπρός μου, Δραστηρίαν καὶ ἀκαμίαν, Σὲ, φιλότατην, Σὲ, τὸ φῶς μου,

Πλήρη ζήλου καὶ ζωῆς.

Ὅχι, ὄχι, δὲν Σὲ θέλω νὰ Σὲ ἐλέπω, ὅπως Σ' εἶδον

Ἐν τῇ ἀπαισίᾳ ὄρα, τῇ ἐσχάτῃ τῶν ἐλπίδων, Τῇ ἐσχάτῃ τῆς πνοῆς!

Ὅχι, ὄχι, δὲν Σὲ θέλω, ὅταν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ Μὲ σπασμωδικὰς κινήσεις, αὐτομάτως, ἐν ἀγνοίᾳ Ἦνοιες τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅταν σφίγγουσα τὰς χεῖρας τῶν φιλότατων, οὐς ἀφίνεις, Προσεπάθεις, πλὴν ματαίως, εἰς τὴν γῆν νὰ παρατείνης

Τοὺς ὀστάτους σου παλμούς.

Δὲν Σὲ θέλω οὕτε ὅταν, πνευστιώσα, ζωσα μάλιστα, Τὰ πυρέσσοντά σου χεῖλη μετὰ πόνου προσεκλύεις

Εἰς τὸν τίμιον Σταυρὸν,

Τὸν Σταυρὸν, ὃν διὰ βίου εἰς τὸ στήθος σου ἐφόρεις, Σύντροφόν σου εἰς τὰς λύπας, καὶ ὡς φίλον θεωοῦρες

Καὶ δοτῆρα θησαυρῶν.

Ὅχι, ὄχι, δὲν Σὲ θέλω ἐν τῇ νεκρικῇ στολῇ σου, Ἀπνοῦν, ἄψυχον καὶ κρύαν ἐπὶ τῆς στενῆς στρωμνῆς σου,

Μὲ κλεισμένους ὀφθαλμούς·

Μὲ τὰ ἄνθη τῆς ταφῆς σου δὲν Σὲ θέλω στολισμένην·

Ὡ, ποῦ εἶμι τόσον πνεῦμα! Πῶς Σὲ ἐλέπω παγωμένην!

Ποῦ ἐξάθη τόσος νοῦς!

Σὲ δὲ, σκληροτάτην φύσιν, ἣν αὐτὴ μάτην ἐφίλει, Ἐπαυσα νὰ σὲ θανατώσω· ἐγὼ θὰ εἶσαι, οὐχὶ φίλη Πρὸς τὸ γένος τῶν θνητῶν!

Σὺ μὲ θέληγγρα Σειρήνης ἀναισθητικῆς ἀφανίζεις, Εἰς ἀγκάλας αἰμοδόρους πνίγεις καὶ καταεσχίζεις Πᾶν καλόν, ἀγαπητόν!

Ἐπὶ τῶν πολλῶν θυμάτων χαίρεκάκως δὲ πατώσα Ἐπὶ αἵματος ἀπλόνης, ἀενάως μειδιώσα, Μὲ χροαῖς ἀπατηλάς,

Πλειστάς ὄσας γοητείας, θλαστοὺς νέους, ἄνθη, φύλλα,

Διὰ νὰ ἐξαπατήσης, καὶ μὲ θέληγγρα ποικίλα Ἄλλους πάλιν νὰ γελᾷς!

Ἐν Ἀθήναις.

Ἐλ. Μ. Α.

ΠΙΚΡΑ Η ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Μετάφρασις Σ. Χ. Καγτελάρη.

— Ὡ, αὐτὸς ὁ παλῆκοσμος γεμάτος ψεῦδη καὶ πανουργίας! ὦ, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς ὑποκριτικὰς λόγους τῶν καὶ μὲ τὰς ἐντέχνους καὶ ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις τῶν! Ἡ γῆ ἤθελεν εἶσθαι ἀληθῆς παράδεισος, ἂν δὲν ἐφότρωνον ἐν αὐτῇ τοιαῦτα θαυρῆροι ἀναθαῖ! Κατάρως ἄς ἔχουνον αὐτοὶ καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ τοῦ διαδεχθῶσιν!

Ὅτω ἀνεθῶα ἐν παραφορᾷ, τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ὁ Γένελ, νέος ἔτι, καθήμενος εἰς τὰ κράσπεδα τῆς κλίνης του καὶ ἐκδυόμενος, ἐν ἐκστάτῃ δὲ ἐπιφρονῆσει, μετὰ λύσσης ἀποθῶν τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ.

— Καὶ τί δὲν ἐπερίμενον ἐφέτος! Πόσα μοὶ ὑποσχέθησαν καὶ τί ἐπέτελεσαν; Ἐν τούτοις ἀναθεματισμένη ἐποχῇ — ἐποχῇ ἀπάτης, ψεύδους καὶ ὑποκρισίας!

Ἐν τοιαύτῃ ἀπελπισίᾳ οὗτος κατεκλίνθη καὶ μόλις ἠτοιμάζετο νὰ διεθετήσῃ τὸ περικάλυμμα καὶ ῥίψῃ αὐτὸ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του καὶ σκεπασθῇ καλῶς, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ καὶ νὰ μὴ ἐλέπη οὐδὲν τῶν ἐπιγείων, ἀφῆνης καὶ μετ' ἐκπλήξεως κατεβίβασε τὴν χεῖρα. Ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματος ἐσχηματίσθη φαινὸς κύκλος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἴστατο μικρὸν, οὐχὶ μεγαλύτερον ἐνὸς δακτύλου, πλάσματιον, οὗ τὰ σπινθηροδολοῦντα ὀκυδερακῆ ἐλέμματα χλευαστικῶς προσέβλεπον αὐτόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνοι ἦσαν ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστοι. Ποτὲ μὲν ἔλαμπον γλαυκοειδεῖς, ποτὲ δὲ ὑπόλευκοι, κατόπιν πορφυροειδεῖς, μελανοειδεῖς καὶ καστανόχροι — οὗτος τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ — οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτοδινιάζον, ὡς ἂν ὁ ἀνθρωπίνος ἐκεῖνος ἠτένιζε τὸ ἐλέμῳ ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ ἀνθρωπίνος τοιοῦτος πρὸ μικροῦ ἦτο, ἀλλ' ἰδοῦ αὐτὸς οὕτως ἐν εἰδῆ

ροτιδωμένου καὶ δυσμόρφου γραῖδου, ἀλλ' ἰδοῦ ἐκ νέου τὸ νεανικὸν καὶ τρυφερὸν προσωπάκι του.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησεν αὐτὸ ὁ Γένελ, προσηλωσας τεταμένα, πλήρη φρίκης, ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐλέμματα.

— Ἐγὼ εἶμαι τὸ Ψεῦδος, ἀπεκρίθη τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὄν, πανούργως ἀτεινὸν αὐτόν.

— Τὸ ψεῦδος; ἀνεκράτησε μετὰ λύσσης ὁ Γένελ, ἐγειρόμενος ἐκ τοῦ προσκεφάλου. — Ἐλα ἐδῶ! Νὰ σὲ καταεσχίζω καὶ ἐλευθερώσω τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν κακίαν!

Ἐτανε δὲ μεθ' ὀρμῆς τὰς χεῖρας καὶ προσεπάθει νὰ σὺλλάξῃ τὸ ἀγαλμάτιον ἐκεῖνο, μεθ' ὅλας δὲ τὰς προσπάθειάς, ἄς κατέβαλε, δὲν τὸ κατόρθωσεν. Τοῦτο ἀενάως ἐξέφραγεν, ἀλλ' οὗτος ἐξηκολούθει νὰ τὸ διώκῃ· ἐπὶ τέλους δὲν ἀντέιχε πλέον.

Δὲν εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ σὺλλάξῃς τὸ ψεῦδος, ἐξερρηγνύετο εἰς σαρκαστικὸν γέλωτα τὸ ἀγαλμάτιον. — Ἄλλ' εἰπέ μοι διατὶ τόσον ἐπιθυμοῖς, νὰ μὲ σὺλλάξῃς; Τότε ἤθελες προσεγγίσει εἰς τὸν κόσμον ἀνοσιλογίστον ζημίαν, ἀποστερῶν αὐτὸν τοῦ καλλιτέρου αὐτοῦ φίλου.

— Τοῦ καλλιτέρου αὐτοῦ φίλου;

— Μάλιστα, οὕτε σὺ, οὕτε οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν πλατωνώχων ὁμοιομόρφων σου πλάσματων, ἤθελε δυνήθῃ νὰ ζῆσῃ ἄνευ ἐμοῦ.

— Καὶ διατὶ ὄχι;

— Ἐγὼ, μ' ὄλον ὅτι καὶ εἶμαι τὸ ψεῦδος, σοὶ ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ σὺ πραγματικῶς νομίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ παρατείνης ἔστω ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὸν βίον σου, ἄνευ τῶν ἐκδουλεύσεών μου;

— Ὅλην μου τὴν ζωὴν εὐχαρίστως διάγω ἄνευ σοῦ!

— Εὐχαρίστως λέγεις! Ἐστω, δοκίμασον. Ὅλην σου τὴν ζωὴν, τοῦτο δὲ ἐμὲ ἤθελεν εἶσθαι πολλὸ σκληρόν, μίαν μόνην ἡμέραν, αὐριον, δὲν θὰ εἶμαι μαζύ σου. Καὶ κατ' οὐδὲνα λόγον δὲν θὰ σὲ πλησιάσω, ἔστω καὶ εἰς τὴν μεγαλύτεραν ἀνάγκην ἐν εὐρεθῆ. Αὐριον δὲ τὴν ἐσπέραν εἰς τὰς διατάξεις σου θὰ παρουσιασθῶ διὰ νὰ σὲ ἐρωτήσω, ἐὰν ἐκ νέου σοὶ ἀναγκαιῶ.

— Καὶ θὰ λάθῃς παρ' ἐμοῦ τὴν ἀπάντησιν, κατηραμένον πλάσμα! προσεῖπε πλῆξας συγχρότως τὴν πηρόσαν ἐνώπιόν του ὄπτασιαν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπέτυχε. Πάραυτα δὲ ὑπὸ τὴν κλίνην ἤκούσθη· Χαῖρε ἐς αὐριον! Τότε καλλίτερον θὰ μὲ ὑποδεχθῆς.

— Θὰ ἴδωμεν! ἐψιθύρισε ὁ Γένελ κατακλινθεῖς.

* * *

— Εἰς ἔτη πολλά, ἀφῆντι! τὸ νέον ἔτος σοῦ εὐχομαι νὰ περάσῃς μετ' ὕγειαν καὶ εὐτυχίαν! οὕτω συνεχαιρέτω τὴν πρωίαν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους τὸν Γένελ ἡ μαγεύρισα σου, καθ' ὃν χρόνον εἰσῆρχετο ἐν τῇ δωματίῳ, ἵνα τῇ παραθέσῃ τὸν καφέν, — σοῦ εὐχομαι ἀκόμη καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς ὅλα ἔτι, ἡ καρδοῦλα σας ἐπιθυμοῖ, ὁ Θεὸς νὰ μᾶς διαφυλάτῃ ὑγιεῖς νὰ ζήσωμεν μαζύ.

— Τοῦτο ποσῶς δὲν ἐπιθυμῶ, ἐψιθύρισε ὁ Γένελ, τρίθων τοὺς ὑπναλέους ὀφθαλμούς του καὶ λημονήσας ὅτι σήμερον δὲν πέπρωται αὐτῷ νὰ προσφῆρῃ οὐδὲ μίαν ψευδῆ λέξιν. Ὅσον τὸ ταχύτερον ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ τὸ ροτιδωμένον πρόσωπόν σου, τόσον δὲ ἐμὲ θὰ ἦναι μᾶλλον εὐχάριστον!

— Τὸ ροτιδωμένον μου πρόσωπον; Καλὰ ἐγὼ τέτοια πράγματα πρώτη φορὰ τ' ἀκούω. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμία παραπεταμένη γυναῖκα ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ζεῦρεται.

— Ναι, ναί, καὶ μ' ὅλα ταῦτα μετ' ἐπιπα-

νοῦργον τρόπον μ' ἐξηπάτεις, διεκόψεν αὐτὴν ὁ Γένελ.

— Τι, σ' ἐγελοῦσα. — ἐγὼ; ἔρῃτε ἄλλη μαγεύρισα ἡ ὅποια καὶ θὰ σὰς δουλεύῃ καλλίτερα· ἀπὸ τέτοιο ἀφανικό, ὅπου τὴν πρωτοχρονιά, ἀντὶ νὰ φιλεῖθῃ, καθὼς κάμνον ὅλοι, γρονιάζει σὰν τὸν ἀκύλον...

Ὁ Γένελ ὤψωσε τὸ ὑπόδημά του τοιοῦτοτρόπος, ὥστε ἠνάγκασε τὴν μαγεύρισαν νὰ ἀπέλθῃ ἐκείθεν τὸ ταχύτερον. — Νοικοκυρευθεῖτε μόνος σας, ἐγὼ θὰ πάρω νὰ φύγω, ἐπρόσθετε αὐτῇ ὄπισθεν τῆς θύρας.

Δὲν εἰξέουσε καὶ ἐγὼ, τῇ ἀληθείᾳ, διατὶ νὰ πιασθῶ σήμερον μ' αὐτὴν τὴν συκαμένην! Ὅτι μ' ἐκλεπτε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀλλὰ θὰ ἐπιτύχω ἄραγε καὶ ἄλλην καλλιτέραν; Ἄς ἴδωμεν, πῶς θὰ ἐνδοῦθῃ σήμερον χωρὶς αὐτῆν.

Σταμάτων, ἤρχισε νὰ ἐνδοῦται. Καθαρίσας τὰ ὑποδήματά του, ῥάφας ἐν κομβίον ἐπὶ τοῦ ὑποκαμῖου του, ἐτραφισθεῖς μετ' ἑαυτὸν καὶ ἀναζητήσας τὰ χειροκτῆτά του, — ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ, καθὼς ἦτο ἦδη καὶ δι' ἐπισκέψεις.

— Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν θεῖον, διανοεῖτο ὁ Γένελ, — αὐτὸς εἶναι πάντοτε συναισθημένος νὰ πηγαῖν καὶ τὸν συγκαίρομαι πολλὴ πρῶτῃ, καὶ τώρα μάλιστα, ὅτε εἶναι ἀσθενῆς καὶ ἀεμιόβαντος, δὲν πρέπει νὰ τὸν παρορρήζω.

* * *

Καλὴ σας πρωτοχρονιά, θεῖε, καλὴ σας πρωτοχρονιά! ἀνεκράξεν εἰσερχόμενος καὶ πλησιάζων τὸν ἐπὶ εὐρυχώρου ἀνακλίντρο ἀναπαυόμενον καὶ ἐκ ποδάρης πάσχοντα γέροντα. — Χαῖρω ἐλέπων σας τόσον ζωηρόν, ἤθελεν οὕτως νὰ εἴπῃ, γνωρίζων καλῶς, ὅτι ὁ θεῖός του δὲν εὐχαριστεῖται ὅσκις γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀσθενείας του, ἀλλ' ἐσύχισσε τὰς φράσεις καὶ πρὸς ἐπιμετρον τῆς συμφορᾶς του, ἤρχισεν αὐτὸν προσαγορεύων· Χαῖρω πολλὴ διότι ἀσθενεῖτε, ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ χειροτερεύσῃτε, ν' ἀποθάνητε, ἵνα μὴ με λυπήσῃ ἡ ἀνάγκη σας!

Ὁ θεῖος ἔμεινε ὅλος ἐκστατικός· τὸ πρόσωπον αὐτοῦ δεικνύον ἀπριγγραπτὸν ἐκπληξιν ἕνεκα τῶν ἀπροσδοκῆτων τούτων προσρήσεων.

— Θὰ ἔκαμεις θέβαια λάθος, περιηλέμεν μοι ἀνεψίε, εἰσὶν ἀφρημένος, ἡ πραγματικῶς ἐπιθυμοῖς τὸν θάνατον τοῦ γέροντος θεῖου σου, ὅστις εἶναι τόσον καλῶς διαθεθειμένος πρὸς σέ;

— Γλυκύς, κεραυνοβόλος θάνατος, ἀξιαγάπητῃ μοι θεῖε, προσέθεσε ὁ Γένελ, ἀπομάσσων διὰ τῆς χειρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καταρρέοντα ψυχρὸν ἰδρώτα, εἰξεύρετε, κατὰ πόσον πάντοτε μοὶ εἰσθε ἀκριβῆς· ἐν δυσποσίᾳ ἐξηκολούθει προσφῆρων τὰς κολακευτικὰς αὐτὰς φράσεις, ἀλλ' ἐν τούτοις τὰς ἐπρόφερε, ἐπειδὴ πραγματικῶς ἦτο μὲν πάντοτε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν θεῖόν του, ἐπεθύμει ὅμως ὅσον τάχιστον νὰ τὸν κληρονομήσῃ, — ἀλλ' αἰωνίως ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ· δύο, τρία χρόνια ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω δὲν σημαίνουν τίποτε, δι' ἐμὲ, λόγῳ χάριν τὴν στιγμήν ταύτην, ἤθελεν εἶσθαι εὐτόχημα.

Ἐτσι, μὴ μικρὰ ἀποπληξία, ἦ...

— Ἀρκεῖ! Κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ, αἰμοδόρον τέρας! Ὅμιλεῖς ἴσως ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν καταχθονίων πνευμάτων, ἡ πραγματικῶς τρέφεις τοιαῦτα αἰσθηματά· δι' ἐμὲ εἶναι ὅλος ἀδιάφορον, ἔχε ὅμως ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, δὲν θὰ ὑπάρχῃ τίποτε κοινὸν μεταξὺ μας.

Ἐπικαλοῦ τὸν θάνατόν μου, ὅταν δὲ ἐκλείψω πολλὰ θὰ λάθῃς! Κρημνίσου σὲ λέγω ἀπ' ἐδῶ, ἡ νὰ διατάξῃς νὰ σὲ πετάξουν ἔξω.

Ἐξελθὼν καθ' ὁδόν, ὁ Γένελ ἐν ἀπελπισίᾳ ἐκράτει μετὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Τὶ ἔπαθα ὁ ἄβλιος καὶ παρόργισα τὸν

θεῖόν μου μετ' αὐτὰς δυσἀρεστοὺς καὶ ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις! Εἰς μάτην προσεπάθουν ὀλοκλήτρα ἔτη νὰ ἀπολαύσω τὴν ἀγάπην του, καὶ τώρα! Ἐτσι μ' ἐργάζεται νὰ κτυπήσω τὸ κεφάλι μου εἰς τὸν τοίχον! Δὲν προσέκρουσεν ὅμως ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προβαίνοντος ἀπέναντι ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον δὲν εἶδεν, ἕνεκεν τῶν πυκνῶν τῆς χιόνος νεφάδων, κεκλιμένα ἐχόντων ἀμφοτέρων τὰ νῦτα.

— Ἐσὼ προσεκτικώτερος! ἀνεκράξεν ὁ συγχρουσθεῖς. — Εἰς τὸν διάβολον! ἀντέταξεν ὁ Γένελ, ἀλλ' ἀφῆνης ἤλλαξε τόνον, ἀναγνωρίσας ἐν τῇ ἀναμύρῳ αὐτῇ συνταξίᾳ τὸν μεγαλύτερον αὐτοῦ πιστωτήν. Ὡ!... κόριε Γαί, πολὺ χαῖρω — ἡ γλώσσα ἐδοσμούθη καὶ ὁ Γένελ εἶπεν· πολὺ δὲν εὐχαριστοῦμαι διὰ τὸν αἰσθητόν σου.

Ὁ Γαί ἐξέλαβε τούτο ὡς παιδιαν καὶ μειδιῶν προσέθεσε· Χαῖ

Η ΛΥΓΗ.

(ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΓΟΥΡΟΥ ΡΕΝΗ ΕΝ ΡΩΜΗ.)

περικυκλωμένοι ὑπὸ τῶν Ὁρῶν ὑπεράνω τῶν ἵππων ἔρωσ πτωχὸς σείει τὴν δάδα, προηγεῖται δὲ τοῦ ἄρματος ἡ Ἥως σπειρούσα βόδα. Νέφη καλύπτουσιν ἔτι τὴν γῆν διὰ σκοτεινοῦ πέπλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ αἰγὴ ἐκπέμπει πρὸς τὰ κάτω τὰς πρώτας αὐτῆς ἀκτίνας, χρωματιζούσας ἐλαφρῶς γῆν καὶ θάλασσαν. Ὁ καλλιτέχνης ἔδωκεν εἰς θλάς τὰς μορφάς του μεγάλῃν ζωηρότητα καὶ στάσιον χαρίεσσαν καὶ φυσικὴν. Ὡσεὶ παίζων ὁ Ἥλιος διευθύνει τοὺς σφριγγῶντας ἵππους, καὶ εὐθὺμως γορεύουσι περὶ τὸ ἄρμα αἱ Ὁραί. Ἐκ τῶν Ὁρῶν τούτων ἡ πρώτη ἐκείνη τοῦ ἄρματος ὑπενθυμίζει τὸ πρόσωπον τῆς Νιόβης, ἡ τελευταία ἔχει τὸν τύπον τοῦ Ῥαφαήλ. Ἄλλ' οὐχὶ μόνον ἐν τοῖς προσώποις· καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πτυχῶν καὶ τῶν δευτερευόντων ἀντικειμένων φαίνεται ἡ χεὶρ τοῦ ἀριστοτέχνου. Τὸ πάντων ὀρειώτερον πρόσωπον, τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως ἔλκυον τοῦ θεατοῦ τὴν προσοχὴν, εἶναι ἡ Ἥως. Ἐν τῇ μορφῇ ταύτῃ ὁ ζωγράφος ἔβλεν αὐτὸ ἀπέδειξε τὴν θείαν τέχνην, καὶ δύναιται τις εἰπεῖν ὅτι ἐξ ὅλων αὐτοῦ τῶν γυναικείων μορφῶν ἡ Ἥως αὕτη εἶναι ἡ τὰ μέγιστα ἐπιτυχής. Ἐν γένει δὲ ἡ ὅλη εἰκὼν εἶναι ὕμνος εἰς τὸ Φῶς, εἶναι ποίημα ἐν χρώμασιν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ εἰκὼν ἐγράφη ἐν ἔτει 1609 ὅτε ὁ καλλιτέχνης, ἔχων νὰ ἐκτελέσῃ διαφόρους παραγγέλιας, εὐρίσκειτο τὸ τρίτον ἦδη ἐν Ῥώμῃ. Ὁ Ῥένης εἶχε τότε ἡλικίαν τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν, γεννηθεὶς τῷ 1575 ἐν Βοωνίᾳ, ἔνθα ὁ πατὴρ του ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μουσικοῦ. Κατ' ἄρχας ὁ Γουίδος ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ στάδιον τοῦ πατρὸς, πρὸς ὃ μεγάλην ἡσθάνετο κλίειν· κατόπιν ὅμως παρακινήθει ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Κάλβαρτ, Ὀλλανδοῦ ὅστις εἶχε σχολὴν ζωγραφικῆς ἐν Βοωνίᾳ, ἐπεδόθη εἰς τὴν τέχνην ταύτην. Ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Ἀλθάνη καὶ μετὰ τοῦ διαπρεποῦς ζωγράφου Δομενικίνου. Σώζεται εἰκὼν τοῦ Ῥένη, γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου, ἐν ᾗ φαίνεται τὸ ἐκφραστικὸν τῆς φυσιογνωμίας του. Λέγεται ὅτι ὁ Ῥένης ἀπεστρέφεται ἀνάκλιθον τὰς γυναῖκας, πρὸς τὴν μητέρα του ὅμως εἶχεν ἀληθῆ λατρείαν. Παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς χαρτοποιΐας παρεκινήθη πολλάκις νὰ ἐκτελέσῃ εἰκόνας ἐπιπολαίας, ὅπως προσπορίζεται χρήματα, ὡν πάντοτε ἐστερεῖτο. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ συμπεριφορά του ἦτο ἀειπροεπῆς καὶ μεγάλη ἦτο ἡ ὑπόληψις ἣν εἶχον αἱ συμπολιταὶ του πρὸς αὐτὸν καὶ ὡς ἄνθρωπον καὶ ὡς καλλιτέχνην. Ὁ Γουίδος Ῥένης ἀπέθανεν ἐν Βοωνίᾳ τῇ 18 Αὐγούστου 1642 ἐν ἡλικίᾳ 67 ἐτῶν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Κύριε Διευθυντά τοῦ Ἐσπεροῦ.

Ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 69 τεύχει τοῦ ὑμετέρου ἀξιολόγου Περιοδικοῦ θαυμασία εἰκὼν τοῦ θανάτου τοῦ Σαρδαναπάλου μοι ἐνέπνευσε τοὺς ἀκολουθῶντας στίχους, δι' ὧν ἐζήτησα ν' ἀντιγράψω κατὰ τὸ δυνατόν πιστῶς ἐν ποιητικῷ λόγῳ ὅτι διὰ τῆς ζωγραφικῆς ἠβέλγησε νὰ παραστήσῃ ὁ καλλιτέχνης ἐγκύψας εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἀσσυριακῆς ἱστορίας καὶ ἰδίως εἰς τὸν βίον τοῦ ἐσχάτου τῶν Ἀσσυρίων ἡγεμόνος. Ἴνα τις κρίνῃ ἀσφαλῶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ μὴ τοῦ ἐγχειρηματοῦ μου ἀνάγκη, ἀναγινώσκων

τοὺς στίχους τούτους, νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῷ Ἐσπερῷ εἰκόνα, πρὸς δὲ νὰ διέλθῃ τὴν συνοδεύουσαν αὐτὴν ἀνάλοισιν, ἄλλως ἢ κρίσις του ἔσται πλημμελής καὶ σφαλερὰ, ὡς μὴ ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἀντιπαραβολῆς δύο ἔργων ἐκ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς πηγῆς ἐκπηρασάντων καὶ ὀδηγησάντων τὸν τε χρωστέηρα τοῦ ζωγράφου καὶ τὸν κλάμον τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἰδίως ἐνεκυσθεν εἰς τοῦ πρώτου τὸ ἔργον καὶ ἐζήτησε ν' ἀποδείξῃ διὰ τῆς ἀναπαραστάσεως τοσοῦτον καταπληκτικῆς σκηνῆς τὴν μεταξὺ τῶν δύο τεχνῶν στενὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν.

Ἐν τούτοις ἐκφράζω ὕμιν ἀπείρους εὐχαριστίας, ὅστις οὐ μόνον κοσμεῖται καὶ τιμᾶται τὸν Ἑλληνικὸν τύπον διὰ Περιοδικῷ ἐκδομένου μετὰ τσαυτῆς τοπογραφικῆς φιλοκαλίας καὶ ἐκλεκτῆς θλάς, ἀλλ' ὑποβαλλόμενος εἰς μεγάλας δαπάνας παρέχετε εἰς τοὺς ὑμετέρους συνδρομητάς εἰκόνας, αἰτίνας διὰ τῆς ἄκρας αὐτῶν ἐπιτυχίας περὶ τε τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐκτύπωσιν διαθετόσαι λίαν εὐαρέστως τὸν θεατὴν καὶ διεγείρουσι τὸ ποιητικὸν αἰσθημα εἰς θαμβὸν τοῦ νὰ προβῇ εἰς τὴν διὰ στίχων ἀντιγραφήν τῶν λαμπρῶν τούτων εἰκόνων, παρέχον αὐταῖς τὸ μόνον ἔλλειπον ἐκ τῆς ζωγραφικῆς, ἧτις διὰ τοῦτο θεωρῆ ποιήσις ἀποκαλεῖται, τὴν φωνήν.

Α'. Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου τοῦ Σαρδαναπάλου.

(Ἄρα Ἐσπεροῦ τεύχος 69.)

Πολλὰς ἐκράτησα στιγμὰς τὸν νοῦν προσηλωμένον.

Ἄνῃρ τὸν βίον διεθλῶν εἰς χυαῖνον γυναικῶνα, Τρυφῶν, ἀκολασταίνων.

Εἰς τοῦ κινδύνου τὴν στιγμὴν ζῶν ἀναλαμβάνει, Εἰς ἄνδρα μεταβάλλεται τὸ γυναικῆνον κτήνος, Προκρίνει ν' ἀποθάνῃ

Ὡς Ἡρακλῆς ἡμίθεος εἰς τὴν πυρὰν ἐκείνου.

Ἄνατολιτῆς ἀληθῆς! ἐν μέσῳ τῶν ὀργίων Δὲν λησμονεῖ τὰ ἱερά τοῦ βασιλέως χρέη· Ἐγκαταλείπει τῆς τρυφῆς τὸ ἔθλιον πεδίον, Κ' ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς ζητεῖ ἥρωον κλέη.

Ἡ Νινευὴ ἑνιαυτὸν ἦδη διττὸν παλαίει, Δὲν κλίνει ὁ Ἀσσυρίος αὐχένα εἰς τὸν Μῆδον Τὸ παρελθὸν προδιδῶν.

Θάρρος αὐτὸς στρατηλατῶν ὁ βασιλεὺς ἐμπνέει.

Ἄλλὰ ἡ Μοῖρα ὦρισε νὰ πέσῃ ἡ Ἀσσυρία, Νὰ πληρωθῶν ἐγκλήματα ἀχρεῖων ἡγεμόνων Μὲ φοβερὰν καταστροφῆν, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ Ἡ μνήμη μορμολύκειον ὄχρον νὰ μείνῃ μόνον.

Μετὰ ἀγῶν' ἀπέλιπα, εἰς ὃν αὐτὸς εἰσέτι Ὁ Τίγρις τὴν ἐπρόδωσα, τὸ μόνον ἔρεισμα τῆς Καταβλῶν προδοτικῆς, τὰ ὄχρωμάτ' αὐτῆς, Ὁ βασιλεὺς τὸ φάγαγον δειλιῶς δὲν ἀποθέτει.

Δὲν παραδίδει τῷ πλῑνον του ἀνάνθρωπος εἰς τὸν Μῆδον· Περιφρονεῖ τὸ δέλεαρ ἀπατηλῶν ἐλπίδων — Ὡς ἡγεμὸν ἐλευθέρος νὰ ζῆσῃ ἔννοσι, Ἄλλως νὰ λείψῃ προτιμᾶ ἄνευ τιμῆς ζωῆ.

Κρότος, βοή καὶ ταραχὴ· τοῦ Κουαζάρου, πνέων Μανίαν τὸ στρατόπεδον, προβαίνει φρικαλέον· Ὁλοθυμῶ ἀκούονται μητέρον καὶ παιδίων· Ἡμέρ' ἀνέτειλ' ἀσπράς αἱμάτων καὶ θαυρῶν.

Ὁ βασιλεὺς ἀτάραχος προστάτῃ ὑπερμεγέθη Νὰ ἐτοιμάσῃαι πυρὰν, φρικτὴν πυρὰν θανάτου, Καὶ ἐπ' αὐτῆς μετὰ σπουδῆς πᾶν τιμαλφὲς ἐτέθη, Τ' ἀνάκλιτ' αὐτὰ πλούσια, τὰ σκευὴ τὰ χρυσά του·

Οἱ τάπητες, οὗς ἀπαλαὶ ἐκέντησαν παρθένοι Μὲ τ' ἀπαλά των δάκτυλα ἐν ἔρωτος ἐκστάσει, Ὅτε τὴν χεῖρα ὀδηγεῖ καρδία φλογεμένη Καὶ εἶνε φλῆς πᾶν ἔργον τῆς ἐν ἐργασίᾳ πάσῃ.

Οἱ τάπητες κατάπλεσι ἔρωτικῶν εἰκόνων, Ἐν αἰς ἡ τέχνη πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν ἀμιλλᾶται, Καὶ δὲν γνωρίζεις τίς νικᾷ, δὲν λέγεις τίς νικᾶται, Ἀλλὰ θαυμάζεις μόνον.

Ἐκεῖ τὸν γίγαντα Νεβρώδ, ἐκεῖ τῆς Βαβυλῶνος Τὸν Νικητὴν διέκρινες, τῆς Νινευῆς τὸν κτίστην·*) Ἐκεῖ καὶ τὴν διάδοχον καὶ σύζυγον συγχρόνως, Τῆς μαγευτρίας Δερκετοῦς τὴν κόρην τὴν καλλίστην.**)

Τὰ τρόπαιά τῆς ἐν πρὸς ἐν εἰμπορείς ν' ἀριθμήσῃ, Νὰ ὀσφρανθῆς τ' ἀρώματα τῶν κρεμαστῶν τῆς κήπων,

Εἰς τὰς λαμπράς διώρυγας εἰμπορείς νὰ πατήσῃ, Ν' ἀκούσῃς τὸν διτρηκὴ τῶν ὀχημάτων κτύπον.

Αἱ τράπεζαι ἐτέθησαν αἱ λάμπου' ἐκ χρυαίου Ἀπέφθου, ὄψωρα πλούσια λαῶν δορυαλώτων, Ἐφ' ὧν ὁ πλοῦτος ἤστραπτε ποτὲ τοῦ συμποσίου, Σκηναὶς κραιπάλης προκαλῶν καὶ ὄργια ἐρώτων.

Ἄλλα ἐτέθησαν· ἀλλὰ εἰς ταῦτα δὲν ἀρκεῖται· Ἐπ' αὐτῶν ὀρειώτερος εἰσέτι μαργαρίτα· Κεμιχλί' ἀπαστράπτοντα ἐξ οὐρανοῦ κάλλους Ὀδῆς, ἐκλιπῶν, δὲν ἐννοεῖ νὰ καταλείπῃ εἰς ἄλλους.

Τὸν θαυρῶν τὸν ἔμψυχον καλεῖ ὀλόγουρά του, Ἐν τῷ εὐδαίμονι καιρῷ γλυκὺ ἐντρυφήμα του, Καὶ μετ' αὐτῶν ἐξέρχεται τῶν ἀνακτόρων, μόνον Λαθῶν κρατήρα, εὐτυχῆ ἀνακαλοῦντα χρόνον.

Ἄλλὰ πρὶν ἔτ' εἰς τὴν πυρὰν τὸ θῆμα διευθύνει, Πῦρ θέτ' εἰς τὰ ἀνάκτορα διὰ χειρὸς ἰδίας· Τὸ σέμνωμα τῆς Νινευῆς πῦρ νέμεται μανίας Καὶ τὸν αἰθέρα φοβερὰ πυρκαϊὰ λαμπρύνει.

Γελᾷ ὁ Σαρδανάπαλος καὶ δίχως νὰ διστάσῃ Τὰς εὐδαίειδες γυναῖκάς του ν' ἀνέλθουν διατάσει Εἰς τὴν πυρὰν ἀκολουθεῖ αὐτὸς ὑπερηφάνος Φορῶν χλαμύδα καὶ λαμπρὸν ἐξάδαμάντων κράνος.

Εἰς τὴν ὕψιστην τῆς πυρᾶς θαυμάδια ἀναβαίνει Καὶ ἐπὶ θρόνον κάθηται ὡς ἄναξ χρυσηλάτου· Κάτω τ' ὦραιον σύμπλεγμα φεῖ! ἐν στολῇ θαυμάτου

Ἐπὶ φερέτρου ζῶσα σαρῆ τὸν θάνατον προσμένει.

Προσβλέπ' ἡ μία καλλονὴ ἱκετικῶς τὴν ἄλλην, Καὶ κλίνει κάτω φοβερὰ τὴν κεφαλὴν θαρραῖαν· Ἄλλὰ ὁ Σαρδανάπαλος προτείνων τὴν φιάλην, Καθῶς εἰς εὐωχίαν,

Χωρὶς μικρὸν ν' ἀλλοιωθῆ, χωρὶς νὰ ὀχρησθῆ, Νὰ ἀναφῆξουν τὴν πυρὰν τὴν φονικὴν προτείνει, Καὶ τοὺς δειλοὺς καὶ κλαίοντας ὕψυθεν ἐνθαρρύνει, Καὶ εἰς ὕγειαν τοῦ φρικτοῦ θανάτου του προπίνει.

*) Ὁ Νίνος ἀπέθανε 2000 πρ. Χρ. ἔτη ἔκτισε παρὰ τὸν Τίγριν τὴν μεγάλην πόλιν Νινευί.

**) Τὴν Σεμίραμιν, ἧτις διεδέχθη τὸν σύζυγον τῆς Νίνου καὶ ἐκόσμησε τὴν Βαβυλῶνα διὰ μεγαλοπρεπῶν κτιρίων.

Ἐν μέσῳ τότε οἰμωγῶν, κραυγῶν, λιγμῶν, δακρύων,

Ἐν μέσῳ κρότων καὶ τριγμῶν, καὶ φλογερῶν στροβίλων,

Ἐν μέσῳ τοῦ ὄρουμαδοῦ ὀρμώντων ἀλλοφύλων, Τὸ κράτος πίπτ' εἰς ἔνδοξον σποδὸν τῶν Ἀσσυρίων.

Ἐν Βραίλῃ.

Π. Ματαράγκας.

Β'. ΑΠΟ ΛΕΙΨΙΑΣ Εἰς ΒΑΓΔΑΤΙΟΝ.

Τῷ Ι. Κ.

Ποῦ σ' ἔρριψεν ἡ μοῖρά σου! Ἐν μέσῳ καὶ βρείπιων, ἄτινα πιέζει ὁ Ἐδφράτης

Μὲ ἀργοκίνητα νερά! Μεμακρομένη χώρα καὶ ἄξενος, ἧτις πολλῶν καταστροφᾶς αἰώνων ὡς μόνον φέρει δειγμάτα ἀμύτης καλαιοτάτης, παρῆγει ἦδη καὶ εἰς σὲ τὰ ἄδωρα τῆς ὄψωρα!

Ἐπὶ θήσαν οἱ φίλοι σου! Σ' τὴν νῆσον τοῦ Αἰγαίου,

ἔνθα ποτὲ δὲν ἀπανθοῦν τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα, οὔτε σιγῆ ἡ ἀηδῶν, 'ς τὸν προσφιλεῖ σταθμὸν σου, διατρεῖται ἡ μνήμη σου, καὶ μετὰ πάθου νέου ἀεῖστος οἱ φίλοι σου, ἐν ἄκρᾳ θυμῷ δίζῃ, νὰ ὀμιλήσῃ θέλουσι περὶ τῶν ἀρετῶν σου.

Τὸν παλαιὸν ἐπέθησα κ' ἐγὼ νὰ ἴδω φίλον. Γενναῖ ὁ πάθος ὄνειρα· κ' ἐντὸς ὕπνου θαθέος τὸ ὄνειρον προσήρμοσεν ἐπὶ τῶν ὤμων μου περὰ, κ' ἐπέταξα· κ' ἐκόμισαν ὡς δένδρον λεπτὸν φύλλον εἰς τὸ κενὸν οἱ ἄνεμοι, καὶ μ' ἔφεραν εὐθέως πρὸς τοῦ Αἰθῶνος τὰς πτυχάς, πρὸς τοῦ Ἐδφράτου τὰ νερά.

Ἐκεῖ, μοι εἶπον, κατηφῆς πολλάκις εἰς τὸ σκότος τὴν νύκτα περιέρχεται κατὰ τὴν πεδιάδα, ἔνθα ὁ πύργος τοῦ Βαβὴλ σωρῶς κεράμων κεῖται· καὶ ν' ἀντηχῇ σοὶ φαίνεται μακρόθεν βλοπλῶν κρότος, καὶ ὡς νὰ θλέπῃς σῶσσομον τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα πρὸς τὸν Ἐδφράτην ποταμὸν θραδέως νὰ κινῆται!

Καὶ θλέπεις μὲ μείδιμα χαρᾶς τὸν βασιλέα, τὸν νεανίσκον ἦρωα, τὰς φάλαγγας νὰ ῥίπτῃ εἰς τῶν Περσῶν τὰς στρατιάς, φάθον παντοῦ νὰ σπεῖρῃ,

τὰ Ἀρθηλογαυγάμηλα νὰ στέφῃ νίκη νεά, νὰ πίπτῃ ἡ Τύρος πρὸ αὐτοῦ, ἡ Βαβυλὼν νὰ πίπτῃ,

καὶ ἡ γλαμῦς τοῦ ἦρωος πόλεις νὰ ἀνεγείρῃ!

Τὰς προβαινούσας φάλαγγας σὲ εἶδον νὰ ἀκολουθῆς,

κι' ἀπ' τὴν κοιλάδα τοῦ Χειράζ, τῶν ῥόδων τὴν κοιλάδα, ἀνήθῃ νὰ κόπητις, καὶ μ' αὐτὰ τοὺς νικητὰς νὰ στέφῃς.

Ὡς ἀστρατὴ νὰ φέρεσαι ἀπὸ τὰ Βάκτρα παρευθῆς, καὶ νὰ θεῖσαι εἰς τοῦ Πουγγιάδ τὴν ὕτροπεδιάδα τοῦ Πόρου τοὺς ἐλέφαντας... Καὶ ἔταν ἐπι-στρέφῃς

κατάκοπος, κατὰδύσις ἐντὸς τῆς Γεδρωσίας, δὲν θέλεις ἐκ τοῦ ὕδατος οὐδὲ λεπτὴν σταγόνα νὰ πῆξῃ, ὃ ὁ ἀρχηγὸς μεγαλοφύχως χύνει· διότι 'ς τὴν Περσέπολιν, ἀκούεις, εὐθυμίας παρασκευάζουσαι· ἐκεῖ νομφύεται Περσίδα ὁ βασιλεὺς, κί' ὁ γάμος του μυρίουσι διευθύνει

ἑτέρους γάμους, καὶ φαιδροὶ ἀκολουθοῦσι πότοι, καὶ ἔορτάς χαρμόσυνοι θεῶν καὶ πανηγύρεις... Καὶ ἦδη ἐπιστρέφοντα 'ς τὴν Βαβυλῶνα μετ' αὐτῶν

σὲ θλέπω, ἔνθα ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ ἡ πρώτη τῶν πότων παρατείνεται καὶ τελετῶν θυμῆρης. Πλὴν αἴφνης ποῖον πανταχοῦ πλανᾶται μήνυμα φρικτόν!;

Ἐν μέσῳ τῶν ποταμῶν ὠδήγησε τὸν στόλον ὁ Νεάρχος, ὃ βασιλεὺς! εἰς τὴν δεξιαμένην σου τὰ πλοῖα ἡτοιμάσθησαν διὰ τὴν Ἀραβίαν! αἱ φάλαγγές σου ἴστανται ἐπὶ ποδός, καὶ ὅλων θαυρόδρεκτα τὰ θλέμματα στρέφονται 'ς τὴν σκηνὴν σου!

Σὲ περιμένουν νὰ θεθοῦν φαιδροὶ εἰς τὴν πορείαν!

Πλὴν τὰ περὰ τοῦ κράτους σου δὲν φαίνονται εἰσέτι!;

τὰ στίλβοντ' ὄπλ' ἀπὸ χρυσοῦ, καὶ τὸ ἀστράπτουν θλέμμα!

Πῶς κατηφεῖς οἱ μαχηταὶ τὴν κεφαλὴν των κλίνουσι!

παρὰ τὸ εἶφος ἕκαστος τὴν δεξιὰν του θέτει, σαλεύει τὴν ἀσπίδα του, τὴν λόγχην του ἤρεμα, καὶ ὅλοι Σὲ προσμένοντες μαραίνονται καὶ φθίνουσι!

Καὶ ὦραι ἦδη παρέρχονται πολλὰ, ἡμέραι ἐπίσης, μῆνες πολλοὶ παρέρχονται, παρήλθον πολλὰ ἔτη, καὶ λύπη καὶ κατῆφεια εἰς τὸν στρατὸν πλανᾶται! Ὁ βασιλεὺς δὲν φαίνεται! Μὲ φοβεράς ἀλόσοις ἐκνευρισθῆ ἔαν δὲν ἦμην πεπρωτικισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως δι' ὀργανισμοῦ ῥωμαλέου καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως. Ἡ πρόσκαιρος ἀνηγρία μου ὑπεχώρει εἰς τὴν φυσικὴν μου δραστηριότητα. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ τὰ πάθη εἶνε συνήθως ἐσθῆμερα, γελῶν δὲ πάντοτε ἐμφανίζεται τὸ μέλλον ἐν τῇ φαντασίᾳ, ἐλησμονῆσα θαυμάζων τὴν συμφορὰν μου καὶ ἀπησχόλητον τὸν νοῦν μου εἰς ἄλλα κερδοσκοπικὰ σρέδια.

Κί' ἀπὸ τὰς ἄκρας τοῦ Τιβετ, ἀπὸ τὸν Ἰαζάρτην θρηνηλογία ἀκούεται πικρά, πάντοτε νεά!

Ὡς ποτε ταῦρος πρὸς θωμὸν ἀγόμενος μηκάται, σφαδάζει μυριοπληθῆς στρατὸς εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπίσιν, καὶ ἐνῆ ζῆτεῖ τὸν βασιλέα, μία φωνὴ ἀκούεται· ὁ βασιλεὺς κοιμᾶται!

Δισχιλία ἔτη ἴστανται μὲ λόγγας τεταμέναις ὡς σκελετοὶ οἱ μαχηταί! δισχιλία πλανῶνται ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς σκαῖ! χιῶν καὶ καύσων καὶ ὄρη κατέκαυσε τὸ σῶμά των, παρέλυσε τὰς φρένας! Τὸν βασιλέα των παντοῦ ζητοῦντες ἀκροῶνται καὶ τὸ λεπτὸν μινύρισμα, ἔπερ ἡ αὔρα χορηγεῖ!

Σὲ θλέπω ἦδη μετ' αὐτῶν καὶ σὺ τὸ δάκρυ χύνεις καὶ μορμυρίζεις σιγανὰ παράπονον πικρὸν, καὶ κατηφῆς 'ς τὸν ποταμὸν ἀργὰ ἀργὰ θαδίζεις, καὶ σκέπτεσαι, καὶ σταθερὸν τὸ θλέμμα διευθύνεις 'ς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὡς εἰς κάτοπρον φαιδρὸν

πολλῶν αἰώνων καὶ λαῶν τὰς τύχας ἀντιζεις!

Καὶ ῥέουσι τὰ κύματα, καὶ ῥέουσιν οἱ χρόνοι· τὰ πρώτα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ δευτέρου πρὸ τοῦ νοῦς.

Καὶ θλέπεις εἰς τὰ ὕδατα πολλοῦς Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦς

νὰ ῥίπτουν θρόνους, οὗς τινὰς ἡ μία χεὶρ καὶ μόνη ἐθάστασε τοῦ γίγαντος μεγαλοπράγμονος ἀνδρός, πλὴν ἑκατὸν δὲν ἴσχυσαν ἵνα βαστάσων αὐτοῦ!

Καὶ θλέπεις Πάρθων καὶ Περσῶν στρατοὺ τὴν γῆν νὰ τρέχουν·

καὶ θλέπεις τὸν Ἡράκλειον, θαυροσεφῆς νὰ φέρῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὸν τίμιον σταυρόν. Φυλὰς ἀγρίας ἔπειτα πολλὰς ἔκει νὰ δρέχουν τοὺς πόδας των, καὶ Καλιφῶν θρόνος χρυσοῦς νὰ αἶρῃ

τὴν ἡμισέληνον ὕψου λαμπρῶς ἐπὶ πολὺν καιρὸν.

Καὶ θλέπεις τοὺς κατακτητὰς ἔκει τοὺς τελευτάους ἐπ' ἀμετρήτους χρόνους.

Ἐνῆ πλὴν 'ς τὰ θεάματα τὸ θλέμμα σου πλανᾶται, δὲν παύει ὁ θρήνος ν' ἀντηχῇ! ἀκούεις τοὺς γενναίους

ματος έκρυπτον υπό τὰ ένδύματά μου, περιζωνώνων περί τήν άσπύν τὸ έντερον, καί έξηρχόμην εἰς τήν πόλιν. Αἱ τιμαὶ τοῦ οἰνοπνεύματος ἦσαν υπέρρογκαι καὶ ἱκαναὶ νὰ δελεάσωσι καὶ τὸν μετριώτερον κερδοσκοπόν, πολὺ δὲ πλειώτερον ἐμὲ, ὅστις ἀντὶ πάσης θυσίας ἠγωνιζόμην νὰ πλουτήσω, διὰ νὰ γίνω πλοίαρχος. Ὅθεν έντός θραγῆος διαστήματος έξεποίησα τὸ διαπιστευθέν μου υπό τοῦ πατρὸς μου ἐμπόρευμα. Δυστυχῶς

πλέον ἤδη εἰς τήν έξουσίαν μου. Δέν θὰ με περιεφρόνει λοιπόν πλέον ὁ υπερόπτης έκεινος νεανίας, καὶ ἡ κοινωνία θὰ με έξετίμα πανταχοῦ καὶ πάντοτε. Ἐγὼ περί τούτου έγγυητὴν αξιόχρεων τὸ χρυσίον μου, τὸ ὅποιον οὐδεὶς δύναται νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃ. Εἶνε ἡ λαμπρότερα τῆς ευφύιας μου καὶ τῆς δραστηριότητός μου κατάκτησις. Ταῦτα ἀναλογιζόμενος ἐβάδιζον υπερηφάνως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπολογίζων τὰς

χειρῶν. Μοὶ ἐφάνη δακρύων. Ἡ ἐμφάνισίς μου τὸν ἀφρόπτις. — Διὰ τί ἄρα γε κλαίει ὁ πατήρ μου; πλησιάζας ἐτόλμησα νὰ τὸν έρωτήσω. — Ἄλλοίμονον, ταλαίπωρον τέκνον, φοβερόν με ἀπειλεῖ δυστύχημα. — Ὅποιον δυστύχημα, πάτερ μου; — Αὔριον ἔσως θὰ με ἀποβάλουν ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦτο, χρεωστῶ καὶ δέν δύναμαι νὰ πλη-

ΤΟ ΕΑΡ.
Η ΠΡΩΤΗ ΛΕΙΑ.

λίαν ὀψὲ ἐμυθήθην εἰς τὰ μυστήρια τῶν λαθρεμπόρων, οὐχ ἤττον ἀφ' οὗ παρέδωκα εἰς τὸν πατέρα μου τὸ ἀνήκον αὐτῷ ποσὸν κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ αξίαν, ἐκέδησα τριάκοντα χρυσᾶ εἰκοσάρια.

Τριάκοντα εἰκοσάρια, ὀλόκληρος περιουσία. Τὰ ἔκρουσα οὕτως εἰσέιν υπό τὸ δέρμα μου, τὸ ἀτύχημά μου με κατέστησε συνετώτερον. Ἐμαθον τὸν τρόπον τοῦ κερδίζειν χίλια ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν συγκοινωνήσας μετὰ τῶν οἰνοπνευματωπῶν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐπανάληθμεν εἰς Κύπρον. Εἶχον ἤδη κεφάλαια ἴδια, δι' ὧν ἠγόρασα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς μου οἰνοπνεύματα. Κατέστην δὲσπιστος πεισθεὶς ἐκ τῆς πείρας περί τῆς ἀληθείας τῆς κοινῆς παροιμίας "παῖζε, γέλα μοναχὸς σου, ν' ἄχῃς πάντα τὴν υγιείαν σου". Ἴνα δὲ θραγῶν τὴν διήγησιν, ἐν θραγῆ διαστήματι ἀπέκτησα ἑξακόσια χρυσᾶ εἰκοσάρια.

Ἐάν τὸ ποσὸν τοῦτο δέν με ἱκανοποιεῖ, θὰ εἶπῃ ὅτι δέν ἤμην αὐτάρκης. Τὸ αἰώνιον ὄνειρόν μου ἦν ἡ ἀπόκτησις πλοίου. Προσεμεδίαι εἰς τὴν φαντασίαν μου ὁ τίτλος τοῦ πλοίαρχου, ὅστις ἱκανοποιεῖ τοὺς διακαστέρους μου πόθους. Ἡ ἀπόκτησις τοῦ λαμπροῦ τούτου τίτλου έκειτο

διαστάσεις, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τοῦ πλοίου μου, τὸ ὅποιον ὠνόμασα Ἀμφιτρίτην.

Z.

Ἡμῖν εἰς τὸ ζενίθ τῆς εὐδαιμονίας μου. Ἐφαναζόμην τὴν Ἀμφιτρίτην με κυανοῦν χρωματισμόν, με ἰστία κατάλευκα ἐξολισθαίνουσαν ἐπὶ τῆς γλαυκῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, υπερηφάνως πρὸ τοῦ λιμένου τῆς πατρίδος μου ἀνακωχέουσαν, καὶ ἐμὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης διατάσσοντα — Κάτω ἡ λέμβος! Καὶ ἰδοὺ ἡ λέμβος κομψὴ καὶ ἑλαφρὰ διολισθαίνουσα διὰ τῶν τροχαλῶν καὶ ἐπὶ τῆς πρύμνης αὐτῆς τάπης χρυσοπύρφουρος ἐπιστρωνόμενος καὶ ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐγὼ ὁ πλοίαρχος τῆς Ἀμφιτρίτης οἰακωστρωφῶν. Καὶ ἰδοὺ ἡ λέμβος κούφη ὡς γελιδὸν υπό εὐρώστων κωπηλατῶν εὐρύθμως ἐλαυνομένη, εἰσπλέουσα παρὰ τὴν ἀποθάβραν, ὅπου πλήθος λαοῦ συρρέει πρὸς ὑποδοχὴν μου.

Τοσοῦτον δὲ ἀπερρόφησε τὴν προσοχὴν μου ἡ λαμπρὰ αὐτῆς εἰκὼν, ὥστε μικροῦ δεῖν ἐπιπτον ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἐφ' ἧς ἐκάθητο ὁ πατήρ μου παρὰ τὸ πηδάλιον, ἔχων τὸ πρόσωπον έντός τῶν

ρώσω. Οἱ δανεισταὶ θὰ κατάσχουν τὸ πλοῖον καὶ θὰ τὸ πωλήσουν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐστέναξεν ἐκ θάθους καρδίας.

— Ν' ἀποβληθῶ ἐκ τοῦ πλοίου μου! ἐξηκολούθησε, μόνος μου ἔκοψα τὴν ξυλείαν ἐκ τῶν ἀποκρήμων τῆς Καρίας δασῶν, ἐν μέσῳ τῶν παγετῶν τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ καύσωνος τοῦ θέρους, υπό πυρετῶν, ληστῶν καὶ λύκων ἀπειλούμενος. Ἐπεσάτηρα εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ, θαρῶτατα ἔλκων ξύλα, τὰς ἰδιοτροπίας τῶν ξυλοργῶν καὶ χαλκῶν ὑφιστάμενος, κλώθων τὸ στυπίον καὶ ἀπορροφῶν τὴν θαρεῖαν τῆς πίσης ὀσμῆν καὶ τὸν ἐσωπλισμόν αὐτοῦ ἰδίαις χερσίν ἐπιτελέσας. Ἡ ζωὴ μου συνεστοιχειώθη με τὸ πλοῖον τοῦτο, τὸ ὅποιον συνεμερίσθη πάσας τὰς τέρψεις καὶ πάσας τὰς λύπας μου. Καὶ ν' ἀποβληθῶ ἐκ τοῦ πλοίου μου τούτου, τοῦ μόνου τῆς ζωῆς μου πόρου, τῆς μόνης παραμυθίας τοῦ γήρατός μου καὶ νὰ γίνω ναύτης! ὦ! εἶνε τρομερόν! κάλλιον ν' ἀποθάνω.

Νὰ δυσωπήσω τοὺς δανεισταὺς μου ἀδύνατον, νὰ πληρώσω ἀδύνατον — δέν ἔχω, οὐδὲ ἐλπὶς ὑπάρχει νὰ προμηθευθῶ τὰ ὑφελόμενα. Λοιπὸν εἶμαι καταστραμμένος, καταστραμμένος.

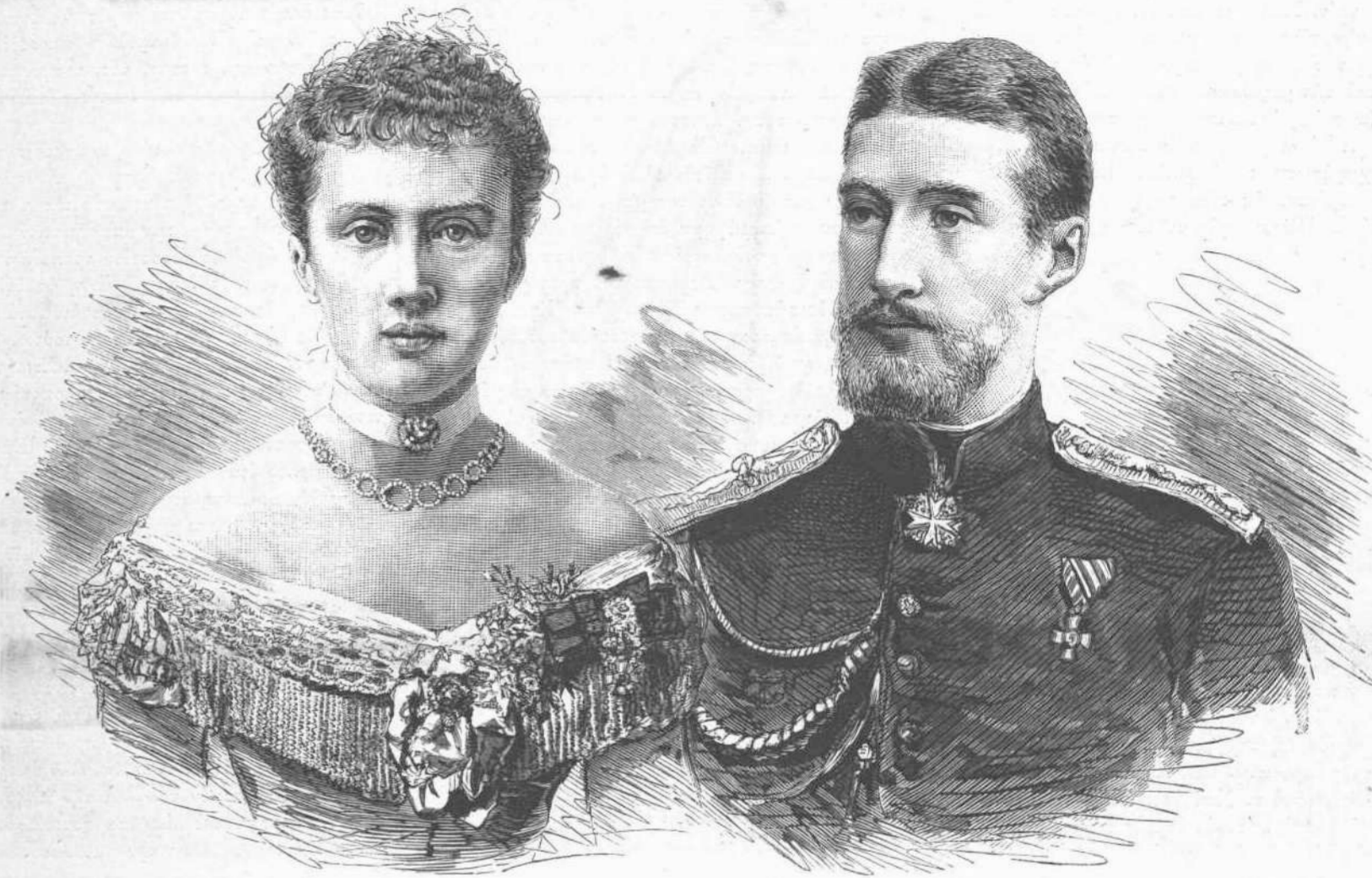
Ἰστάμην ἀναυδὸς καὶ ἤκουον μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους τοὺς ἀπελπιστικούς τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς μου μονολόγους. — Καὶ πόσα χρεωστεῖς, πάτερ μου, τῷ εἶπον περιλύπων. — Καὶ τί θὰ ὠφελήσῃ νὰ μάθῃς τὸ χρέος μου; Πρὸς τί νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνω; . . . ὦ! ἂν εἶχον δώδεκα χιλιάδας γρόσια, θὰ ἐσωζόμην. — Δώδεκα χιλιάδας γρόσια; εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἔρρηξα σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ὠπισθοχώρησα ὡς δι' ἐλαττηρίου ἀνατιναχθεὶς.

γνωρίζει τὰ πάντα καὶ ἔως ἔθικεν ἐν χερσὶ μου τὸ μέσον τῆς σωτηρίας τοῦ πατρὸς μου ἐν ταῖς ἀνεξερυνήτοις αὐτοῦ βουλαῖς, ἀλλοίαν δὲ ποιούμενος χρῆσιν ἀνεστρατευόμην κατὰ τῶν βουλῶν τῆς θείας Προνοίας. Ὅποια σύμπτωσις καταπληκτικὴ — οὔτε πλέον, οὔτε ἔλαττον. Στρογγύλος ἀριθμὸς, γρόσια 12,000. Δι' αὐτοῦ ἄριστα ναυπηγεῖται καὶ τελειοποιεῖται ἡ Ἀμφιτρίτη, μικρὰ εὐστροφος, κομψὴ ἡμιολίς καὶ ἐγὼ ἀπαλλάσσομαι τοῦ ἐλαεινοῦ μου βίου. Ἀλλὰ δι' αὐτοῦ σώζεται ἡ τιμὴ, ἡ

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΕ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

ΚΑΙ Η
ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ
ΤΟΥ ΣΑΞ-ΑΛΤΕΜΒΟΥΡΓΟΥ.

ΤΗΝ Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐτελέσθησαν μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος ἐν Πετροῦ-πόλει οἱ γάμοι τοῦ μεγάλου δουκὸς Κωνσταντίνου τῆς Ρωσίας, ἀδελφοῦ τῆς ἡμετέρας βασιλείσσης, μετὰ τῆς πριγκηπίσσης

Ὁ μέγας δούε ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ τῆς Ῥωσίας καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ πριγκηπίσσα ΕΛΙΣΑΒΕΤ τοῦ Ἀλτεμβούργου.

H.

Δώδεκα χιλιάδας γρόσια ἐάν εἶχον θὰ ἐσωζόμην! Καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο ἔχω ἐδῶ εἰς τὸ στήθος μου ἐπὶ τῆς καρδίας, δηλ. τὴν σωτηρίαν τοῦ πατρὸς μου. Ἰδοὺ καταστρεφόμενα πάντα τὰ χρυσᾶ μου ὄνειρα· εἶνε ἀληθές ὅτι "λογισμοὶ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισημασθεὶς αἱ ἐπίνοια αὐτῶν" Πόσον ἤμην εὐτυχῆς πρὸ μιᾶς ὥρας, καὶ πόσον τώρα εἶμαι δυστυχῆς!

Βεβαίως εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσω κατὰ τὸ συμφέρον μου, νὰ λησμονήσω τὸν πατέρα μου, νὰ τὸν ἐγκαταλείψω ἐν τῇ δυστυχίᾳ του, νὰ πραγματοποιήσω τὰ ὄνειρά μου, νὰ ἐδικηθῶ δι' ὅσα παρ' αὐτοῦ ὑπέστην θεινὰ καὶ ἀνήκουστα. Ἄλλ' ὅποιον αἴσχος! Νὰ διωχθῆ ἐκ τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον περιπαθὸς ἠγάπησε, καὶ νὰ ῥιφθῆ εἰς τὰς ὁδοὺς, ἄνευ μέσων, ἄνευ πόρου ζωῆς ὁ γέρων καὶ ἀσθενὴς πατήρ μου, καὶ ἐν ᾧ ἐκεῖνος θ' ἀποθνήσκη ἐκ πείνης καὶ αἰσχύνῃς ἐγὼ νὰ πλέω πλησίον εἰς τὴν δόξην καὶ τῇ εὐτυχίᾳ!

Βεβαίως, ἐγὼ δέν εἶμαι ὁ αἷτις τῆς τωαύτης τοῦ πατρὸς μου δυσμοιρίας, οὔτε γνωρίζει κἂν ὅτι δύναμαι νὰ τὸν σώσω. Ὁ Θεὸς ὁμοίως

ζωὴ τοῦ πατρὸς μου. Ἡ τὸ ἐν, ἡ τὸ ἄλλο. Διήλθον διὰ τῆς διανοίας μου πάντα τὰ θασανιστήρια, ὅσα ὑπέστην υπό τῆς μητριάς μου, πᾶσαι αἱ κακώσεις τοῦ πατρὸς μου καὶ ἤσθάνομην πεπληρωμένην τὴν καρδίαν μου. Τί νὰ κάμω; Οἷον φοβερόν δίλημμα, ὅσα πάλῃ ἀντιθέτων αἰσθημάτων! Τὰ ὠτὰ μου ἐδόμβουν, ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς. Τέλος ἀπεφάσισα. Ἐψάυον, ἐθώπευον τὸ χρυσίον μου. Ἐρριψα τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὕψ' ὕπνου ναρκωτικοῦ καταληφθέντος πατρὸς μου, εἰσῆλθον εἰς τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου προσδεδεμένην λέμβον, ἔλαθον ἀνὰ χεῖρας τὰς κώπας καὶ ἐξήλθον εἰς τὴν ἑστῆν.

(Ἐπειτα ἡ συνέχεια.)

Ελισάβετ τοῦ Σάξ-Ἀλτεμβούργου. Ὁ νέος μέγας δούε, γεννηθεὶς τῇ 10 Ἀυγούστου 1858 ἦτο ὑπάσπιστής τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Β', νῦν δὲ εἶναι διοικητὴς τοῦ συντάγματος 15 τῶν ἐπιλέκτων ἐν Τιφλίδι. Ὁ ἡγεμονόπαις εἶναι ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ξανθοῦ τὴν κόμην καὶ εὐειδῆς τὴν ὄψιν· μεγαλοπρεπὲς δὲ εἶναι τὸ παράστημά του ἐν τῇ ὤρειᾳ στολή τῆς σωματοφυλακῆς· ὅτι δὲ ἰδίως χαρακτηρίζει αὐτὸν εἶναι ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων, τὸ αἶσθημα πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ ἀξιωματικούς καὶ ἡ ἐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς διδασκάλους του. Ἐνθερμος τῆς μουσικῆς· θεαζώτης, παίζει μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος τὸ κλειδοκύμβαλον ἀγαπᾷ δὲ πρὸς τοὺς καὶ τὰ γράμματα καὶ καλλιεργεῖ τὴν φιλολογίαν· ἡ μετάφρασις του τῆς "Νύμφης τῆς Μεσσηνῆς" τοῦ Σχιλλέρου εἰς τὸ Ῥωσικὸν ἐπέστρεψε τὸν ἔπαινον τῶν εἰδημόνων.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ μεγάλου δουκὸς Κωνσταντίνου Ἐλισάβετ εἶναι ἡ δευτεροτοκὸς θυγάτηρ τοῦ πριγκηπος Μαυρικίου τοῦ Σάξ-Ἀλτεμβούργου καὶ ἐγεννήθη τῇ 25 Ἰανουαρίου 1865. Ἡ πριγκηπίσσα εἶναι μικρὰ τὸ ἀνάστημα, ἔχει δὲ τρόπους λίαν εὐγενεῖς καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς

ἀποπνέει ἄκραν ἀγαθότητα. Πολλὴν αἰσθάνεται κλίση πρὸς τὴν φιλολογίαν καὶ πρὸς τὴν μουσικὴν, καὶ ἡ ἀνατροφή της εἶναι τὰ μάλιστα ἐπιμεληθεμένη.

Ὁ ἐν Πετρούπολει τελεσθεὶς γάμος ἦτο διπλοῦς, ὁπλ. καὶ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα καὶ κατὰ τὸ τῶν διαμαρτυρομένων, καθότι ἡ νέα μεγάλη δούκισσα διατηρεῖ τὴν θρησκείαν της. Κατὰ τὴν ὀρθόδοξον τελετὴν συνέθεσαν παρεξηγήσεις τινές, αἵτινες ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὰς ἐφημερίδας νὰ ποιήσωσιν ἔκτατην λόγον αὐτῆς· οὕτω π. χ. ἡ νεόνυμφος, μὴ εἰδοποιηθεῖσα ἐγκαίρως, δὲν ἠσπάσθη τὸ προτεινόμενον αὐτῇ Εὐαγγέλιον οὐδὲ τὴν χεῖρα τοῦ προτεινάντος αὐτὸ ἀρχιερέως· ἐκτός τούτου ἐδράνου ἐν μεταθῆ εἰς τὸν ναόν, ἔνθα περιέμενον οἱ προσκεκλημένοι. Μετὰ τὴν τέλειον τοῦ μυστηρίου οἱ νεόνυμφοι ἐδέχθησαν τὰς συγχαρητικὰς εὐχὰς τῶν Α. Α. Μ. Μ. καὶ τῶν μεγάλων δούκων, μεθ' ὃ παρατέθη τράπεζα πολυτελεστάτη. Ἐπὶ τινὰ χρόνον οἱ νεόνυμφοι θὰ διαμείνωσιν ἐν Πετρούπολει, ὅθεν ἂ ἀναχωρήσωσιν εἰς Τιφλίδα. Εἰς τὸν γάμον τοῦτον παρέστη, ὡς εἶπομεν ἤδη, καὶ ἡ βασίλισσα ἡμῶν Ὀλγα, πρὸς τοῦτο εἰς Πετρούπολιν μεταβάσα.

Η ΕΝ ΜΑΓΚΕΣΤΡΙΑΙ
ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ.
(Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀνακοινώσεως.)
Ἐν Μαγκεστρία τῇ 25 Ἰουλίου 1884.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς παροικίας ἐγένετο τοιαύτη δημοτελής καὶ πανηγυρικὴ ἐορτὴ τῆς 25ῆς Μαρτίου, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ παρά τὸ ἀξιοτίμου Κυρίου Σωτηρίου Χατζόπουλου ἐνταῦθα δοθεῖσα. Ὡς εἶναι ὑμῖν ἤδη γνωστόν, ἡ ἐορτὴ αὕτη εἶχεν ἀναβληθῆ ἔνεκα τοῦ ἀπροόπτου θανάτου τοῦ δούκῃ Ἀλβανῆ· οὕτω δὲ ὁ κ. Χατζόπουλος προτίθεμενος νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὰς δύο ἐορτάς ἐφέτος ἤνωσεν αὐτάς εἰς μίαν, ἧς ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν μεγίστη.

Ἡ ἐντελής περιγραφή της ἐορτῆς μοι εἶναι ἀδόνατος, καθότι ἀπαίτεται πρὸς τοῦτο κάλαμος γεγυμνασμένος καὶ φαντασία ποιητικὴ, ὅπως περιγράψῃ τὴν ὀρασιότητα της ἐσπέρας, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν Ἀγγλῶν μετὰ τῶν παρευρεθέντων Ἑλλήνων. Ἐλυπήθην μὴ ἰδῶν ἐν τῇ ἐορτῇ ἅπαντας τοὺς ἐνταῦθα Ἑλληνας, ἂν καὶ ὁ κ. Χατζόπουλος ἀπάσας ἀνεαῖμα τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενεὰς καὶ τὸ πλεῖστον μέρος της νεολαίας προσεκάλεσεν. Ἄλλὰ παντὸς τὰ πάντα, φίλε Κύριε! Αἱ μὲν παραδουναῖοι ἠγμενοῖναι καὶ ἡ μεσομηρινὴ Ῥωσία ἀπερρόφωσαν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομύρια Ἑλλήνων, αἱ δὲ ἑλληνικαὶ παροικίαι Λονδίνου, Μαγκεστρίας καὶ Λιθερπόλεως συγκαταλέγουσιν ὡς φαίνεται καὶ τινὰς κόμματα μόνον Ἑλλήνων, πράγματι ὅμως ξένους, καθότι πᾶν αἰσθημα ἑλληνικὸν ἐξέλιπε πλεόν ἂν αὐτῶν καὶ τοῦτο θεσπίσας ἀφ' ἑνὸς μὲν ἕνεκεν ἀδελφίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἕνεκα τῆς μὴ ἑλληνοπρεποῦς ἀνατροφῆς τῶν μητέρων. Τὸ ζήτημα τοῦτο, ζωτικώτατον διὰ τὸν Ἑλληνομόνον, εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς τῶν πνευματικῶν προϊσταμένων τῶν μεγάλων τούτων Κοινοτήτων, διότι, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἂν ᾖται ἀμαρτία τοῦ ψεύδους, ἡ κλοπῆ καὶ ἡ ἀρνησιθρησκεία, ἐπίσης ἐν τῶν πρωτίτων ἀμαρτημάτων εἶναι καὶ ἡ ἑλλειψὶς ἐθνικοῦ. Ἐξοστράτην τοῦ προκειμένου διότι θλίβεται ἡ καρδία παντὸς ἀγαπώντος τὸ μέγα-

λεῖον τῆς πατρίδος αὐτοῦ νὰ θλίβῃ τοσαύτην πρὸς τὰ πάτρια ἀδιαφορίαν!

Τὸ ἐπιβάλλον τῆς ἐφετεινῆς ἐορτῆς ἦτο ἡ παρουσία ὄλου τοῦ προξενικοῦ σώματος ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, προσεάρχοντος τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἀμερικῆς, ὅστις εἶναι καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ ἐν Μαγκεστρία προξενικοῦ σώματος. Ἡ ἐορτὴ ἤρξατο εἰς τὰς 8 1/2 μ. μ., αἱ δὲ ἀγορεύσεις διήρκεσαν μέχρι τῆς 10 ὥρας, παιανίζουσας τῆς Μουσικῆς τὸν Ἀγγλικὸν ὕμνον, τοὺς ὕμνους τῶν διαφόρων φίλων Δυνάμεων καὶ τῶν ἑλληνικῶν Ἐμβατηρίων ὡς ἠΰθετο καὶ Θεσσαλία, ὅπερ ὁ ἐν Ἀθήναις ἀρχιμουσικός κ. Σάλλερ ἐπιψέψεν ἀφιερῶσας τῷ κ. Χατζόπουλῳ. Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν, ὡς εἶπον, ἅπαν τὸ προξενικὸν σῶμα μετὰ τοῦ Ἑλλήνου προξένου, οἱ δήμαργοι τοῦ Σάλφορτ καὶ Στόκπορτ καὶ πλείστοι ἄλλοι. Ὁ δήμαρχος Μαγκεστρίας, ὃ ἡ σύζυγος πρὸ μηνὸς μόλις ἀπέθανε, δὲν παρεβῆθη, ἔγραψεν ὅμως καλακευτικώτατην ἐπιστολήν διὰ τὴν ἐνταῦθα ἑλλη. παροικίαν. Τὰ συγχαρητήρια, τὰ τηλεγραφήματα καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἠριθμοῦντο κατὰ δεκάδας· μετὰ δὲ τούτων μεγίστην ἐπρόξενησεν ἐντύπωσιν τηλεγράφημα ἐκ μέρους τοῦ Ἀθηναίου τύπου πρὸς τοὺς ἐνταῦθα Ἑλληνας καὶ Φιλέλληνας, ὃ ἡ ἀνάγνωσις παρὰ τοῦ προεδρεύοντος ἐνθουσιώδεις ἀπέσπασεν ἐπευφημίας. Ἐφαίδρυνεν ὅμως τὴν ἐσπέραν καὶ ἡ παρουσία τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ, κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, ὅστις ἀπήγγειλε διάφορα ποιήματα, τὰ ὅποια οὐ μόνον τοὺς Ἑλληνας κατενθουσίασαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς κατευχαρίστησαν. Ὁ ἐκ Λιθερπόλεως διακεκριμένος δικηγόρος κ. JONES, ἔνθερος φιλέλλη, μετὰ φλογερὰν καὶ λαμπρὰν ὁμιλίαν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ εὐμερίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπρότεινε ν' ἀποσταλῇ τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα ἀγγλιστῶν πρὸς τὸν ἐν Ἀρισσῇ εὐρισκόμενον βασιλέα ἡμῶν Γεώργιον·

“Οἱ δήμαργοι καὶ τὸ Προξενικὸν σῶμα μετὰ τῶν παρόντων Ἀγγλῶν καὶ λοιπῶν Φιλελλήνων ὡς καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς κοινότητος ὁποῦ ἔβλουναι τὰς ταπεινάς καὶ εὐλακρινεῖς αὐτῶν εὐχὰς “διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Μεγαλειότητος Σου, εὐχόμενοι δὲ ὅπως κατ' ἔτος ἠπαρτυροῦνται εἰς τοιαῦτα εἰρηνικά καὶ ἐπολιτικά ἔργα, ἵνα ἐπιτευχθῇ τὸ μεγαλεῖον “καὶ ἡ εὐδομονία τοῦ Ἑλλην. ἔθνους. Ζήτημα ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α'.” Σωτήριος Χατζόπουλος.

Ἐκ Ἀρισσῆς δ' ἀποστάλη εἰς ἀπάντησιν τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα γαλλιστῶν πρὸς τὸν κ. Χατζόπουλον·

“Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος οἶς εὐχαριστοῖ ἀπὸ καρδίας καὶ οἶς παρακαλεῖ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐνθέρμως “τοὺς δημάρχους, τὸ Προξενικὸν σῶμα ὡς καὶ τοὺς Φιλέλληνας καὶ τὰ μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος “διὰ τὰς ἐπιτετέρας εὐχὰς.”

Τὸν κ. JONES διεδέχθη ἐπὶ τοῦ θήματος ὁ Πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς, συνταγματάρχης ALBERT D. SHAW, ὅστις εὐχαριστήσας τὸν κ. Χατζόπουλον ἐν μέρους τοῦ Προξενικοῦ σώματος διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ καὶ τιμητικὴν πρόσκλησιν, ὁμίλητος λίαν ἐνθουσιώδεις ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος, διακοπτόμενος πολλαῖς ὑπὸ βαρβαρίων χειροκρατήσεων, ἰδίως δὲ ὅτε ἀνέφερε τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος πρὸ διελθίμων ἐτών, ὅτε ἅπασ ὁ κόσμος ἐστρέψε τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὴν ὡς τὴν μόνην πηγὴν τῶν φωτῶν, πηγὴν, ἧτις οὐδέποτε θέλει ἐξανηλεθῆ. Ἡ Ἑλλάς, εἶπεν, εἶναι ἔθνος μὲν ἔνδοξον παρελθόν, ἐλπίζει δὲ εἶτι καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς ἔσεται ἐπίσης ἔνδοξον. Τὸ προξενικὸν σῶμα, προσέθηκεν ὁ ῥήτωρ, ἐγκαυχάται νὰ συνταυτίζηται μετὰ τοιαύτης μεγάλης ἐθνικότητος· ἐλπίζει δὲ εἶτι θὰ ζήσῃ καὶ ἡ ἀρνησιθρησκεία, ἐπίσης ἐν τῶν πρωτίτων ἀμαρτημάτων εἶναι καὶ ἡ ἑλλειψὶς ἐθνικοῦ. Δὲν ἔχετε ἰδεῖν ὅποιοις διηγῆθη ἐνθουσιασμοὺς μετὰ τὸν λόγον τοῦ συνταγματάρχου SHAW·

σχεδὸν ἀνάρπαστος ἐγένετο ἐκ τοῦ θήματος· ἅπαντες ἐσπεύον νὰ συγχαρῶσιν αὐτῷ. Ταῦτο χρόνος παιανίζουσας τῆς Μουσικῆς ἐρριφθήσαν ἐκ τοῦ κήπου 21 θόμβαι, ὧν ἕκαστη ὑψομένη εἰς τὸν ἀέρα ἐβλάτο εἰς μυρίους ποικιλοχρόους ἀστέρων.

Τὸν Πρόξενον τῆς Ἀμερικῆς διεδέχθη ὁ Ἑλλη. κ. Τσακαλιώτης, ὅστις εὐχαριστήσας τοὺς προελάσαντας, ἐξέφρασε τὴν ἀπειρον αὐτοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν φιλόπατρι κ. Σ. Χατζόπουλον, ὅστις εἰς τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ἐορτῶν οὐ μόνον καλὸν δίδει παράδειγμα, ἀλλὰ καὶ ἀκαίῳ κρατεῖ τὸν Φιλελλητισμὸν τῶν Ἀγγλῶν καὶ ξένων, ὡς καὶ τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα μετὰ τὸν ἐνταῦθα Ἑλλη. Οὕτως ἔληξε τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐορτῆς. Βεβαίως δὲν μοι εἶναι δυνατὸν ν' ἀποσταίλω ὑμῖν τὸ ὄλον τῶν ἀγορεύσεων, αἵτινες πράγματι ἦσαν πᾶν ὅ,τι ὠραῖον καὶ καλακευτικὸν διὰ τὸ Ἑλλη. νικὸν ἔθνος.

Ὅσοι δ' ἀφορᾷ τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐορτῆς, τοῦτο παραίτε βέβαια ὄντως μαγευτικόν. Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ ἦτο καταφωτιστος, κεκοσμημένη διὰ τῶν στεμμάτων καὶ σημαῖων ὄλων τῶν ἐθνῶν καὶ ὁμοίως Μουσείον τροπαίων. Τὰ ἐν αὐτῇ πεφουτεμένα διάφορα ἄνθη ἀπετέλουον σύνολον παραδείσου· ἡ μόνη δὲ διαφορά ἦτο ὅτι ἀντὶ μίας Εὐσας ἐν τῇ παραδείσῳ τούτῳ, ὑπῆρχεν ὀλόκληρον σύνταγμα Νομῶν καὶ Σειρήνων. Τὶ δὲ νὰ εἴπῃ τις καὶ διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὁμοίαιον ἐν ᾧ παρετέθη τὸ δεῖπνον, τὸ ὅποισιν καὶ πλουσιώτατον καὶ ἐκλεκτότατον ἦτο. Ἐπὶ κομψοτάτου δελταρίου ὑπῆρχεν ὁ κατάλογος ὄλων τῶν παρατεθέντων ἐδεσμάτων.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι πρωίας, τὸ δὲ δεῖπνον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς 3ῆς πρωινῆς ὥρας. Οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν ὑπὲρ τοὺς 300 Κύριοι, Κυρίαὶ καὶ χαριστάτοι Δεσποινίδες. Ἄν καὶ κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν αἱ ἐπισκέψεις δέον ν' ἀποδοθῶσι τῷ κ. Χατζόπουλῳ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, οὐχ ἦρτον ὅμως ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν παρευρεθέντων ἦτο τοσοῦτος ὥστε πολλοὶ τῶν Κυρίων δὲν ἐπερίμενον τὴν τυπικὴν προθεσίαν, ἀλλ' ἔγραψαν πρὸς τὸν κ. Χατζόπουλον ἐκφράζοντας αὐτῷ τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς, καὶ λίαν ἐκφραστικὰ αἰσθημάτων διὰ τὴν ἐνταῦθα ἑλληνικὴν παροικίαν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΗΜΩΝ ΕΝ ΙΑΣΩΙ.

(Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας.)

Ἐν Ἰασίῳ τῇ 23 Ἀπριλίου 1884.

Ἀξιότιμε Κύριε καὶ Φίλε,

ΟΥΚ ἄσκοπον νομίζω ν' ἀναφέρω ὑμῖν ὅτι σήμερον ἐτελέσθη μετὰ πολλῆς λαμπρότητος ἡ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄνακτος ἡμῶν ἐπέτειος ἐορτὴ. Σημειώσας ὅτι οὐδέποτε ἐορτάσθη ἐν Ἰασίῳ παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου οὐδέμια ἐορτὴ, οὔτε βασιλικὴ οὔτε ἐθνικὴ. Πρὸ ἡμερῶν ὁ ἐν Ἰασίῳ ἀξιότιμος ἡμῶν πρόξενος κ. Σ. Κρητικός, ἀπέστειλε πρὸς πάντας τοὺς ὁμογενεῖς, εἴτε ὀνηκούς Ἑλλήνας, εἴτε μὴ, ἐντύπους προσκελήσεις ἑλληνιστῶν· κατώρθωσε δὲ νὰ ἡλεκτίστη τινὰς ζωηρότερους, οἵτινες μετέδωκαν καὶ τοῖς λοιποῖς τὸν ἐθνικὸν σπινθῆρα.

Σήμερον ἐπομένως τὴν 10 ὥραν πολλοὶ προσελθόντες ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὠδήγησαν τὸν Πρόξενον εἰς τὸν ναόν τῆς Μητροπόλεως, πλήρη ὄντα καὶ ἐξ ἐγγυρῶν καὶ ξένων ἄρχων ἐν στολῇ. Ἡ τελετὴ τῆς Δοξολογίας ὑπῆρξεν ὄντως σοβαρὰ καὶ ἐπιθλητικὴ, τελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου καὶ φιλέλλητος Μητροπολίτου Ἰωσήφ, τὸ πλεῖστον

εἰς γλώσσαν ἑλληνικὴν· ἡ τετράφωνος μουσικὴ τῆς Μητροπόλεως μεγάλην ἔσχεν ἐπιτυχίαν, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ ἀρίστου μουσικοῦ κ. Μουζισσοῦ ὅστις ἐτόνισεν τοὺς ὕμνους εἰς ἑλληνικὴν γλώσσαν· ἰδίως δὲ τὸ “Πολυχρόνον” ὑπῆρξεν ἀριστούργημα.

Δύνασθε εὐκόλως νὰ φαντασθῆτε ὅποιαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ τελετὴ αὕτη ἐν χώρῳ, ἐν ᾗ πρὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα εἶχεν ἐντελῶς ἐξωσθῆ ἐκ τῶν ναῶν αὐτῆς.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἅπασαι αἱ ἀρχαί, ἐγγυρῶσι καὶ προξενικαί, ἐπεσκέφθησαν ἐν σωματι τὸν κ. Πρόξενον καὶ συνεχάρησαν αὐτῷ. Ἡ αἴθουσα τοῦ Προξενείου ἦν καθωραϊσμένη δι' εἰκόνας τῶν βασιλέων ἐστεμμένων δι' ἀνθῶν· ἔξωθεν δὲ ἡ πρόσφῳς τοῦ Προξενίου ἦν πλήρης κλάδων καὶ στεμμάτων καὶ σημαῖων. Ἡ μουσικὴ τοῦ ἱ. τάγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο ἐκ τοῦ ὕμνου τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀθανάτου Σολωμοῦ, οἱ δὲ Ἑλλη. νες ἐνθουσιασθέντες προσεφώνησαν τῷ κ. Προξένῳ, παρακαλέσαντες ταυτοχρόνως νὰ διαθεσθῶσι τὰ συγχαρητήρια τῷ Βασιλεῖ, τοῦδ' ὅπερ ἐγένετο αὐθωρεῖ, διαθεθεσθέντες τηλεγραφήματος ἐκ λέξεων τῶ πρὸς τὸν Βασιλέα ἐν Ἀρισσῇ εὐρισκόμενον. Κατὰ τὴν προσφορὰν τερψιγεύστων ἐπιδορπίων καὶ γλυκουσμάτων πρῶτος ἔκαμε πρόσφῳς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ὁ κ. Νομάρχης. Μετὰ τοῦτο ὁ κ. Πρόξενος πρόειπεν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμιῶν, παρενεῖρας φράσεις τινὰς κολακευτικὰς ὑπὲρ τοῦ Ῥωμιονικοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἀδιαρρήκτων ἀρχαίων σχέσεων τῶν δύο ἀδελφῶν ἐθνῶν. Κατόπι οἱ κκ. Πρόξενος πρόειπεν πάλιν ὑπὲρ τοῦ ἄνακτος τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἄδυνατὸν νὰ περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν παρευρισκόμενων Ἑλλήνων.

Πολλοὶ τῶν φιλελλήνων Ῥωμιῶν ἐπεσκέφθησαν τὸν κ. Πρόξενον· ἀριστούργημα ἦν ἡ προσφώνησις τοῦ καθηγ. τῆς θεολογίας κ. Δ. Δημητρίσκου ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ μουσικὴ παιανίζει καὶ λαμπαδηφορία ἐξ Ἑλλήνων διέρχεται ὑπὸ τῷ Προξενίῳ, ζητωκραυγάζοντων ὄλων. Ἀνάστατος εἶναι ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἡ πόλις ὀλόκληρος.

Ἰδοὺ καὶ ἡ προσφώνησις τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας.

Κύριε Πρόξενε. Οἱ ἐν Ἰασίῳ παρεπιδημοῦντες Ἑλληνας πρῶτον ἤδη παριστάμεθα ἐνώπιον ἐνθουσιαικῶν θεμάτων, ἧτοι πανηγύρεως ἐθνικῆς καὶ πανελληνίου, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκφρασώμεν τὸ αἰσθημα καὶ τὴν συγκίνησιν ἧτις κυριεῖται σήμερον τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καθότι πρόκειται περὶ τῆς ἐπέτειος ἐορτῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ λαοποθήτου ἡμῶν ἄνακτος Γεωργίου Α'. Ἀλλὰ τὴν εὐφρόσυνον ταύτην ἡμέραν ὑφείλομεν ἡμεῖς οἱ ἐν Ἰασίῳ Ἑλληνας ὑμῖν, κ. Πρόξενε, διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνελάθετε τὰ καθήκοντα προϊσταμένου τοῦ Προξενείου τούτου δὲν ἐπαύσατε μεριμνῶντες καὶ ἀτρότους καταβάλλοντες προσπάθειας πρὸς τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθηματος. Ἐκφράζοντες ἐπομένως τὴν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς, παρακαλοῦμεν ὅπως γενητὴ διερμηνεῖς τὸ θαθεῖος ἡμῶν σεβασμοῦ πρὸς τὸν λαοφιλεῖ ἡμῶν ἄνακτα, καὶ τηλεγραφικῶς διαθεθῆτε Αὐτῷ τὰς ταπεινάς μας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐμερίας καὶ μακροβιότητος Αὐτοῦ, τῆς βασιλείας, τοῦ διαδόχου καὶ τῶν λοιπῶν βασιλικῶν βλαστών, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν διακαυτέρων ἡμῶν πόθων!

Εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην ἀπήγγησεν ὁ κ. Πρόξενος δι' εὐφραδεστάτου λόγου, ἐνθουσιασάντος τὸ ἀκρατήριον. Τὸ προξενεῖον εἶναι ἤδη λαμπρῶς φωταγωγημένον. Μ.

Ἄνιγμα 182.
Εἶμαι ἐν πράγμα ἄψυχον, εἰς οἶκον διαιωμάτων·
Τοὺς φιλομούσους ἀγαπῶ, λαλῶ δ' ἐρωτώμαι.
Πρὶν γεννηθῶ καὶ φῶς ἰδοῦ, τὸ τάλαν ἀποθνήσκω,
Ἄν καὶ πολλοὺς πρὶν γεννηθῶ ὡς ἀδελφούς εὐρίσκω.

Ἐν ᾧ ἔχω τὴν κεφαλὴν ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν μου,
Τὸ σῶμά μου εὐρίσκειται μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Νὰ μὴ θαυμάσῃς ἂν σου ἴπῳ, πῶς κάμνω καὶ νηστεῖαν,
Ἄφ' οὗ μὲ κρέας καὶ αὐτὰ γεμίζω τὴν κοιλίαν!
Ἄν μ' ἐρωτήσῃς τί εἰμί; Πρὶν, φίλε, ἐρωτήσῃς,
Ἐγὼ θὰ σοὶ ἀποκριθῶ· εἶν' εὐκόλος ἡ λύσις·
Τὸ ἦμισυ τοῦ ὄλου μου μ' ἐν σύμφωνον ἂν πλέξῃς,
Μὲ ἀπορίαν σου πολλὴν θὰ μείνῃ ἀπλή λέξις.

Ἄνιγμα 183.
Στὸν ὄλον σου ἐπιθωμεῖς
Τὸ ἔθλον μου νὰ ἔχῃς.
Ὅταν δὲ ᾄξῃς ἀκέφαλον,
Θέλεις μακρὰν ν' ἀπέχῃς.

Ἄνιγμα 184.
Αὐτοκρατόρων, δυναστῶν
Καὶ βασιλέων κραταιῶν
Εἴμ' ἰσχυρὸν τι στήριγμα
Καὶ καύχημα δόξης καὶ τιμῶν.
Ἐν μάχαις καὶ πολέμοις
Τὸ μεγαλεῖον ἀποκτῶ,
Ἄλλ' αἶμα βέει κρονηδόν,
Καὶ οὕτω βέβαια νικῶ.
Ἄν μ' ἀλλότῃς κεφαλῇ,
Ἐπὶ τῶν πάλαι χρόνων
Εἰς τὴν χορείαν τῶν θεῶν
Κ' ἐγὼ κατεῖχον ἄνδρῶν.
Τὰ δ' ἀρχικά μου δύο
Ἄν ἀποπειραθῆς
Μὲ θίαν ν' ἀποσπάσῃς
Τετραπύον δὲ μ' ἰδῆς.

Ἄνιγμα 185.
Σχηματισθῆτε ῥόμβος, οὗ αἱ λέξεις
νὰ σηματοῖσι· ἐπιφώνημα, κἀτάραν,
τρόπον ἄγον, στέργειν μέλους καὶ ἀντανυμίαν.

Ἄνιγμα 186.
Εὐρέθητω ἡ διούλλαδος, ἧς τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον δεκάκις ἀντικαθιστάμενον σχηματίζει ἐναλλάξ δέκα λέξεις, σημαίνουσας χρόνος πολὺς, στοιχεῖον φωτισμοῦ, φλύαρος, μέλος σώματος, βέυσσιμος, ἔθρασσα, ἐμπαιθῆς, φύλαξ, στέργεισι συντρόφου, λευκόβριξ.

Ἄνιγμα 187.
ΠΑΝ — ΙΟΝ — ΙΟΝ.
Ἄνιγμα 188.
ΠΑΝ — ΙΟΝ — ΙΟΝ.

Ἄνιγμα 189.
Λάλεϊ ἂ δεῖ καὶ ἔτι δεῖ, καὶ οὐκ ἀκούσει
δὲ μὴ δεῖ.

Προβλήματος 190.
Τεθνῶναι κρείττον ἢ ζῆν ἐν αἰσχύρῳ.

Προβλήματος 191.

Π	τ	τ	γ	Ι	ο	ν
Π	α	θ	ο	Ι	ο	ρ
Π	χ	η		Υ	σ	μ
Π	π	ο	ο	Ν	ε	ο
Π	ο	δ	ο	Ν	ι	κ
Π	ο	κ	ο	Ι	α	τ
Π	ε	θ	α	Ν	α	ο
				Υ	κ	τ

Ἐλευσῶ· Τὰ 176, 177 ὁ κ. Ἐπαμ. Ἀννίος ἐν Ἀριστοφ. τὰ 176, 177 ὁ κ. Γ. Δίπλας ἐν Λεμησῶν· τὰ 180, 181 ὁ κ. Γ. Δ. Θεοδώρου ἐν Ἀδριανουπόλει· τὰ 180—182 ἡ δεσποινὴ Ἐριφίλη Γ. Ζέρρου ἐν Προσῆ, καὶ οἱ Κύριοι Ι. Κ. Γρουμπῶς ἐν Γαλαζίῳ, Γ. Μ. Κουτρούδης ἐν Σμύρῳ, Ἰω. Φουσακάκης ἐν Γαλαζίῳ, καὶ Δ. Καπανιάρης ἐν Τάντα· τὰ 176, 177, 180—182 ὁ κ. Γ. Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 180, 182 ὁ κ. Ν. Κ. Παπαδόπουλος ἐν Ὀδησῶν· τὰ 180—182 ὁ κ. Κωνσταντῖνος Φερσῶδης ἐν Βένγῳ· τὸ 184 ἡ Κυρία Μαρία Χ. Δασκαλάκη ἐν Σμύρῳ· τὰ 186, 189 ἡ δεσποινὴ Αἰχ. Βασιλειάδου ἐν Ἐργάστῃ· τὸ 189 ὁ κ. Ἰω. Ν. Φουσακάκης ἐν Γαλαζίῳ· τὰ 186, 189 ὁ κ. Δ. Φραγκόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· καὶ τὸ 191 ὁ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.,

Εἰς Καλκὺτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβον τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 6 μ. μ. εἰς Φιόμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μακρῆς ἡλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβειου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιουμίου καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἢ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

[209

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Λειψίᾳ (ELSTER-STRASSE 19)

εὐρηγται καὶ τὰ ἐξῆς βιβλία·

Τόμος Α'. τοῦ Ἑσπερον, ἔτος 1881—1882. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος φρ. 50 (χρ.).

Τόμος Β'. τοῦ Ἑσπερον, ἔτος 1882—1883. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος δὲ φρ. 50 (χρ.).

Τόμος Γ'. τοῦ Ἑσπερον, ἔτος 1883—1884. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος δὲ φρ. 50 (χρ.).

Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαδάθα. Ἐκδ. 1883 φρ. 6.25. Μετάφρασις ἔμμετρος ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ LONGFELLOW. (Μετὰ εἰκόνων.)

Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, πρωτότυπον ἱστορικὸν διήγημα. Ἐκδ. 1883. φρ. 2.50.

Τὰ ἄνω βιβλία εὐρίσκονται καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις, Κυρίῳ Π. Σαράντη, βιβλιοπωλεῖον Φοῖνικος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Κυρίῳ Ἰ. Παπάδῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κυρίοις Ε. Δοσίφ καὶ Σ^α ἐν Κερκύρα, Κυρίῳ Σ. Γράσσοφ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Κυρίοις Δεκίπρη καὶ Σ^α ἐν Σμύρνη.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτήσια προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον φοῖνικ. 50.

Τὸ ἔτος τοῦ Ἑσπερου ἄρχεται τῆ 113 Μαΐου.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ· κ. Κλεάνθης Ἰ. Ζάννος. ΠΕΙΡΑΙΑΙΕΣ· κ. Ἀλέξ. Ν. Μελετόπουλος. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Νικ. Σ. Μπάκας. ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος. ΒΛΑΘΟΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ· κ. Πέτρος Μ. Γκεντιλίνης. ΠΑΤΡΑΙ· κ. Πανσανίας Χοιδᾶς. ΣΤΡΟΣ· κ. Ν. Σακκελίω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑΙΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. ΦΙΑΠ-ΠΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Γεώργιος Τσουντας, ἰατρός. ΣΜΥΡΝΗ· κκ. Δεκίπρης καὶ Σ^α, καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσσοφ, βιβλιοπώλης. ΑΔΡΙΑ-ΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Κωνστ. Κυριακίης. ΣΕΡΡΑΙ· κ. Κ. Χόνδρος. ΚΑΒΑΛΑ· κκ. Α. Γ. Κούζης καὶ Σ^α. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Ξενοφῶν Γκορτζιώτης. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ· Αἴδης. Ἀναγίας Ἀλεξανδρίδης. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιάδης, ἔφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· κ. Κ. Λαναράς, ἰατρός. ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ· κ. Ἀπ. Ξενοῦδάκης. ΡΟΔΟΣ· κ. Μ. Μαλλιάρης. ΙΩΑΝΝΙΝΑ· κ. Γ. Β. Λάπτας. ΤΕΝΕΔΟΣ· κ. Κ. Κωνσταντινίδης. ΔΕΥΚΩΣΙΑ καὶ ΔΕΜΗΣΣΟΣ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. ΛΑΡΝΑΞ· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκάφ. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκάφ. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ· κ. Τηλέμ. Παπάζογλου. ΚΟΡΑΒΙΑ, ΠΙΚΕΤΟΝ, ΚΑΡΑΚΑΛ καὶ ΚΡΑΙΟΒΑΝ· κ. Νικόλαος Καραβίας. ΚΑΛΑΦΑ-ΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουκλήτης. ΠΙΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εὐθύμ. Πεταλάς. ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Ἀχιλλεὺς Α. Βοσκάφ.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ἰ. Ροσσόλυ-μος. ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπου-λος. ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Λοβέρδος. ΓΕΙΣΚ· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ· κ. Θεόδωρος Λυκαρδόπουλος. ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τζιτζιλέτης. ΙΣΜΑ-ΗΛΙΟΝ· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβούνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒ· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Θεμιστοκλῆς Πετροκόκκινος. ΜΑΣΣΑΛΙΑ· κ. Π. Ἐκιντζόγλου. ΔΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Σ. Παπαντωνόπουλος. ΔΙΒΕΡΠΟΥΤΑ· κ. Γ. Θ. Σκρινής. ΡΟΥΣΣΕΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης. ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περίανος. ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης. ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστασίαι, οἱ θουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἑτήσιας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπερου συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλ-λον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῃ, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.